

Lord Raffles

genaamd

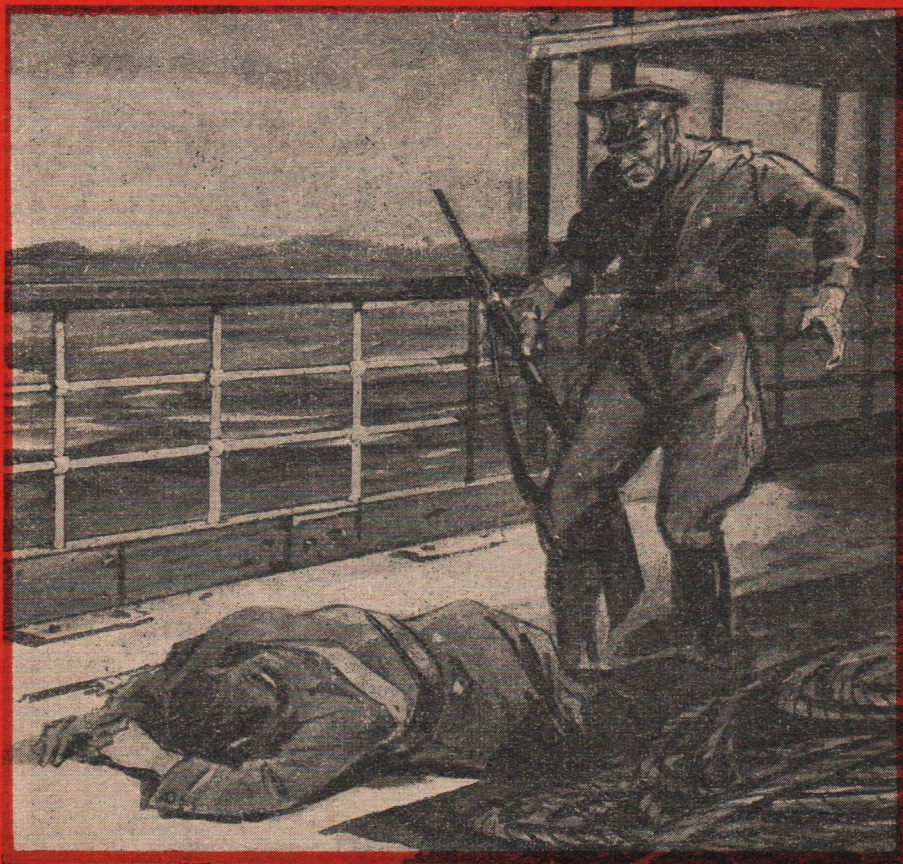
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

VROUWENJACHT

N° 2770

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

VROUWENJACHT

HOOFDSTUK I

DE ROBINSONS

Het was ongeveer negen uur in de ochtend.

Een heerlijke zomerdag was al een paar uur geleden aangebroken en had zijn intrede gedaan onder het gejubel van honderden bontgekleurde vogels, die snaterden in de takken van het dichte woud, dat het eilandje Guadalupe voor een niet gering deel overdekt.

Het eiland ligt op een paar honderd mijlen van de ontzaglijke landtong Laag-Californië, die een gedeelte uitmaakt van

Mexico, waarvan ze door de Golf van Californië gescheiden is.

Het eiland is maar heel arm bevolkt, door een schamele troep vissers, voor het grootste gedeelte van onvermengd Indiaans bloed.

Maar er zijn grote gedeelten van het eiland, waar vele kilometers in de omtrek geen levende ziel valt te bespeuren.

Het ligt ruim zestig mijlen ten westen van de scheepvaartsroute, die San Francisco met Panama verbindt en het is

veel te ver verwijderd van de kust dan dat er zomergasten heen zouden trekken.

Er is trouwens geen geregelde bootverbinding, want geen enkele maatschappij zou zo gek zijn, de grote uitgaven op zich te nemen, met zo 'n grote kans op verlies.

Men waant zich op dit gezegende eiland aan de Franse Riviera, maar het klimaat is er nog zachter, de lucht is er nog meer bezwangerd met de geuren van exotische planten en bloemen, men ruikt er de vanille en de wilde rozen, in de hoge bomen tjlpen en kwetteren vele dozijnen soorten vogels, die een schitterend schouwspel opleveren, als zij in een grote zwerm opyliegen, beschenen door de stralen van de zon.

Maar, zoals gezegd, het eiland ligt zo ver uit de buurt, dat hoogst zelden een Europeaan er een voet zet, om er te gaan vissen naar de reusachtige forellen die men in de kleine bergmeren vindt, of er te jagen op aardvarken en wild konijn.

Op een verborgen plekje, van het binnenland uit nauwelijks zichtbaar, stond een grote linnen tent, zeker wel geschikt voor tien personen, in de schaduw van een geweldige baobab of apenbroodboom.

De tent was opgeslagen niet ver van de oorsprong van een helder stroompje, dat zich klaterend van een hoge rots stortte en zich vervolgens bedachtzaam een weg scheen te zoeken naar de Stille Oceaan.

Op zijn breedst was dit riviértje nauwelijks acht meter en op de diepste plaatsen reikte het water een volwassen man nauwelijks tot de oksels.

Het stroompje slingerde zich in vele bochten door een grazige vlakte, die zacht glooiend afhelde naar de zandige kust en daar bijna ongemerkt in overging.

Aan bijna alle kanten was deze vlakte omgeven door eeuwenoude, hoge bomen, sommige van een dikte, zoals men ze nog maar op enkele plekken van Californië vindt, waar zij speciaal beschermd worden door de Regering, die

niet wilde toestaan, dat ook deze laatste woudreuzen ten offer zouden vallen aan de bijl van niets ontziende houthakkers.

De lucht was zo helder, de atmosfeer zo doorzichtig, dat men zonder moeite tot op vele kilometers afstand kon zien.

Op enige afstand van de tent klonk onder de bomen een zwak geklop, alsof daar een specht aan het werk was.

Het klonk even regelmatig en mischien alleen wat harder.

Plotseling kwam er, de takken van het struikgewas opzij duwend, een man te voorschijn, krachtig en toch slank gebouwd, met een ernstig gezicht en doorringende grijze ogen, gekleed in een leren broek en een linnen hemd, waarvan de mouwen tot boven de ellebogen waren opgestroopt, zodat de blanke en toch blijkbaar zeer sterke armen te zien kwamen.

De man was blootshoofds.

In de rechterhand hield hij een kleine hamer, die hij nu bij enige andere gereedschappen legde, die hij in een kleine leren tas aan zijn riem had gehangen.

Hij stond een ogenblik stil, draaide zich toen nog eens om, veegde langzaam met de rug van zijn hand over zijn voorhoofd terwijl op zijn gezicht een uitdrukking van voldoening verscheen.

Hij liet de tas in het gras glijden, liep naar de tent, zonder daarbij ooit op een dode tak te trappen of enig ander geluid te maken en stond daar opnieuw stil om aandachtig te luisteren.

Na enige ogenblikken bromde hij voor zich heen:

— Zij schijnt nog altijd te slapen. Nu, hoe meer zij slaapt, hoe sneller zij helemaal hersteld zal zijn. Wie had ook kunnen voorzien, dat er door de opwinning van de laatste dagen weer complicaties bij zouden komen. Maar in dit heerlijke klimaat moet zij toch gauw helemaal weer de oude worden; het klimaat en de rust, de eenzaamheid, hier, waar zij onmogelijk meer in aanraking kan komen met haar voormalige medeplichtigen. Dat arme kind!

Toen hij totaal niets hoorde, liep hij verder en volgde de loop van het rivier-

tje.

Toen hij de tent niet meer zien kon, die nu aan het oog onttrokken was door het dichte kreupelhout, deed hij snel de weinige kledingstukken uit, die hij droeg sprong in het koele water van het stroompje en spartelde daar rond, terwijl hij het water met de handen en voeten meters hoog liet opspatten tot het als een parelende regen neerviel.

Hij zwom met krachtige slagen tot dichtbij de monding van de rivier, keerde terug, stapte uit het water en droogde zich op de primitiefste manier af; met een bundel fris en geurig gras.

Hij rekte zijn krachtige leden uit, keek om zich heen en mompelde met een dromerige uitdrukking in zijn grijze ogen:

— Wat jammer, dat het niet langer kan duren. De plicht roept weer, de onbarmhartige werkelijkheid. Nog is mijn taak niet voltooid. Nog leven er daarginds, op enige honderden mijlen, temidden van de zogenaamde beschaving vele miljoenen in armoede en ellende. Daar leven ook nog steeds onrechtvaardigen, de baatzuchtigen, de ellendige woekeraars en slavendrijvers, die gestraft moeten worden. Je taak loopt hier ten einde, John Raffles, het grote werk is gedaan, je beschikt nu weer over alle hulpmiddelen die je ten dienste stonden, de strijd zal opnieuw beginnen.

De Gentleman-Inbreker, want inderdaad had een vreemde namenloop van omstandigheden John Raffles naar dit afgelegen eiland gebracht, keek in de richting van het oosten en zijn gezicht verstrakte.

De zon had hem al helemaal drooggestoofd, hij trok zijn kleren langzaam aan, als met tegenzin en liep opnieuw naar de tent.

Maar ditmaal bleef hij al na enige ogenblikken verrast staan, want het voorhang was teruggeslagen en in de opening stond een buitengewoon mooie vrouw, met glanzend zwarte ogen, een beetje bleek, als na een langdurige ziekte en die bezig was, niet zonder moeite, het prachtige, zware haar, zwart als de

nacht, in een wrong te wringen en achter in de nek vast te steken.

Zij was zo mooi, zoals zij daar stond, in het loshangende gewaad, met de half ontblote armen, dat Raffles een ogenblik in werkelijke bewondering bleef staan, zoals hij ook zou hebben stilgestaan voor een prachtige schilderij.

Toen liep hij verder en naarmate hij naderbij kwam, tekende zich duidelijker een flauwe bos af op de wangen van de jonge vrouw.

— Ik hoop, dat u goed gerust hebt, Pina Baretti? vroeg Raffles en hij maakte 'n hoofse buiging, alsof hij geen amerige werkkleding, maar het sierlijk gewaad van een edelman uit de achttiende eeuw droeg.

— Ik heb de hele nacht uitstekend geslapen, of althans zo iets, antwoordde de jonge vrouw met een glimlach, die even haar parelwitte tanden ontblootte.

— Ik hoop toch niet, dat ik u heb wakker gemaakt?

— Het doet er niet toe. Ik had schandelijk lang geslapen. Ik heb u in het water horen plassen. ik heb zin gekregen uw voorbeeld te volgen, sir.

— Zou u zich daarvoor inderdaad sterk genoeg voelen?

— O ja. Het is mij alsof ik herborren ben.

— Ik zou u toch de raad willen geven, ditmaal als dokter, om daarmee nog een paar dagen te wachten. Het doet mij groot genoeg, dat u al zo vroeg bent opgestaan voor uw doen; dat wijst op een snelle terugkeer van uw krachten.

— Hoe zou dat ook anders kunnen? antwoordde de vrouw en haar zwarte ogen begonnen te schitteren. D'e rust, uw goede verzorging, de verrukkelijke natuur...

Zij liet haar blikken langzaam om zich heen gaan en even vertrok haar mond smartelijk, toen zij zacht vervolgde:

— Dat het van mijn jeugd af aan niet zo is geweest. Ik wil mij zelf niet beter maken dan ik ben, maar ik geloof, dat er veel totaal anders zou zijn

geworden, als ik mijn ouders wat langer gehouden had en als ik eerder had leren begrijpen, dat alleen de reine natuur de mensen tegen het kwaad kan beschermen. Maar ik was nog jong toen ik al werd meegesleurd in de maalstroom van het grote stadsleven... ik raakte steeds dieper in het slijk... ik leerde mensen kennen voor wie ik nu huiver...

Zij bedekte even haar gezicht met de handen en een rilling ging door haar lichaam.

— U moet daar nu niet meer aan denken, zei Raffles zacht. Als u wilt kan dat alles voor goed achter u liggen. U hebt de gaven, heb ik ontdekt, die u moet uitbuiten. Ik weet wel, dat het gemakkelijk is, dergelijke dingen te zeggen tegen een vrouw, die erg aan weelde gewend is, maar u moet sterk proberen te zijn, u zult een tijdperk van strijd moeten doormaken, maar dan ben ik er zeker van, dat u een grote kunstnares kunt worden en veel geld zult verdienen op een andere en ook een betere manier dan voorheen.

De vrouw scheen nauwelijks gehoord te hebben wat Raffles zei, want zij wrong nu zacht kreunend de mooie, welverzorgde handen en zei met bevende stem:

— Dat u mij het zo vergolden hebt. Dat ik nu hier met u ben op dit eiland, bijna helemaal verlaten van de mensen, dat u mij vertrouwt, terwijl ik nog maar weinige maanden geleden geprobeerd heb u over te leveren aan de bende van het « Kwade Oog ». Zult u mij dat ooit kunnen vergeven?

— Ik heb u dat al direkt vergeven, antwoordde Raffles rustig. Zou ik mij anders niet van u hebben ontdaan bij de eerste de beste gelegenheid? Wij zijn allen zondige en sterfelijke mensen en de rechter, die u nu vergiffenis weigert, heeft die zelfde vergiffenis straks in een andere wereld zelf hard genoeg nodig.

— Dat is waar! riep de jonge vrouw uit. U had mij aan de politie kunnen overleveren en ik zou zeker tot een langdurige celstraf veroordeeld zijn en in plaats daarvan hebt u mij beschermd

tegen de wraak van mijn vroegere lotgenoten, u hebt mij onder uw hoede genomen, u hebt mij hierheen gebracht, op gevaar af, aan hun wraak ten offer te vallen. U hebt uw leven voor mij op het spel gezet.

— Dat is iedere vrouw waard, Pina Baretti, die toont dat zij de weg van de misdaad wil verlaten, antwoordde Raffles zacht.

De jonge vrouw keek hem een ogenblik met een droevige glimlach op haar gezicht aan en herhaalde toen bijna fluisterend:

— Iedere vrouw. Voor u ben ik niet meer dan ieder andere vrouw, nietwaar? U hebt er al velen op deze manier gered, zoals uw vriend Charles Brand mij heeft verteld en uw trouwe chauffeur Henderson, die nu op weg zijn naar de Behring Straat, om daar uw duikboot uit haar schuilplaats te gaan halen.

Daar Raffles geen antwoord gaf, wendde zij zich langzaam om en zei, met een poging om opgewekt te schijnen:

— U zult wel honger hebben na al dat werk. Ik zal een goed ontbijt voor u klaar maken. Is de vliegmachine bijna klaar?

— Zij is klaar mademoiselle en ik wil een proefvlucht maken, zodra ik ontbeten heb.

Hij volgde de vrouw in het inwendige van de grote tent, waar zelfs hij gemakkelijk overeind kon staan en die was gedeeld.

Hij hielp haar bij het naar buiten dragen van het weinige beddegoed: een matras en wat dekens, hij haalde water uit de beek voor de thee en hij deed dit alles met een kalmte en een vanzelfsprekendheid, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, dat twee jongelui, die elkaar enige maanden te voren volkomen vreemd waren, zich in deze eigenaardige toestand bevonden.

In het achterste gedeelte van de tent stonden enige kisten, die kleren en verduurzaamde levensmiddelen, gereedschappen en meetinstrumenten bevatten.

Er was ook nog een soort bewaar-

plaats voor vers vlees achter aan de tent, waar men ook buitenaf kon komen en waar de kleine aardvarkentjes werden opgehangen om te besterven, waarvan het vlees zo mals en smakelijk is als dat van het fijnste konijn en dat door de kenners zelfs ver boven ree en hert wordt gesteld.

Raffles had het linnen tussenschot laten vallen en verwisselde zijn werkklaren tegen andere, terwijl de vrouw, die hij het leven had gered, aan de andere kant bezig was, met het klaarmaken van het ontbijt, het zetten van thee, het koken van de verse eieren, diezelfde ochtend door Raffles op het strand geraapt en het smeren van het brood, eigen gebakken brood, dat misschien niet zo gaaf en wit was als dat van een bakker in New York, maar dat er niet minder goed om smaakte, omdat het in een oven van gloeiend gemaakte keistenen was gebakken en al liet de vorm wel het een en ander te wensen over.

Toen Raffles opnieuw verscheen, nu gekleed in een korte broek, een hemd van dunne, khakikleurige stof en een gemakkelijk zittend sportjasje, stond het eenvoud'ge ontbijt al opgediend op de lage, ruwe tafel, door Henderson, de trouwe metgezel van Raffles, vervaardigd.

Toen Raffles was gaan zitten op de lage kruik, keek hij de jonge vrouw eens onderzoekend aan en zei toen:

— Het verblijf hier heeft u inderdaad veel goed gedaan.

— U hebt er dus geen spijt van, dat u mij hierheen hebt meegenomen? Ik ben u niet erg tot last geweest?

— Helemaal niet. Hoe zou het ook mogelijk zijn geweest? Pas eergisteren heb ik u toegestaan, enige uren achtereen uw bed te mogen verlaten. U ziet er echter zo goed uit, dat gij vandaag wel een kleine wandeling mag maken. Als u vermoeid raakt, kunt u op mij steunen. Het is hier een waar Paradijs, maar ditmaal zonder slang.

De vrouw scheen een opmerking te willen maken, maar zij bedacht zich, schonk zwijgend de thee in en vroeg

toen zacht:

— Bent u nooit getrouwd geweest, sir?

— Nooit, mademoiselle, antwoordde Raffles kortaf.

— Maar, u moet toch hebben liefgehad? hernam Pina Baretti schuchter.

— Dat heb ik, dat weet God, antwoordde Raffles bijna ruw. Twijfelt u daar aan?

— Ja, soms heb ik er aan getwijfeld, antwoordde de vrouw. Soms heb ik de indruk gekregen, dat u ons, vrouwen haat, dat u ongevoelig bent voor liefde, dat u alleen maar denkt aan... uw taak, zoals u het noemt.

— Het laatste is waar, mademoiselle, maar tegen het eerste zal ik moeten protesteren. Ik geloof werkelijk niet, dat ik vissenbloed heb en soms valt het mij bitter zwaar, steeds alleen door het leven te gaan, zonder dat ooit de zachte hand van een vrouw mij over het hoofd strijkt, zonder dat ooit zachte lippen de mijne beroeren, zonder dat ik ooit mag zien in de klare diepte van een liefhebende vrouwenoog. Maar zo is het nu eenmaal. Men kan geen twee meesters dienen, en ik weet zeker, dat ik zou verslappen in mijn reuzentaak, want ik ben per slot van rekening ook maar een sterfelijk mens, met menselijke feilen, wannneer ik toestond dat mijn hart voor zachtere gevoelens toegankelijk werd. En daarom heb ik die uitgebannen.

— Voor altijd? vroeg Pina Baretti zacht.

— Gelooft u dan, dat de mensheid, dat de maatschappij binnen enkele jaren zódanig verbeterd zal zijn, dat ik mijn werk zal kunnen staken? Gelooft u, dat er dan geen onderdrukkers en onderdrukten meer zullen zijn, geen hongerigen, geen krankzinnige weelde naast de diepste armoede, gelooft u dat echt?

De jonge vrouw was nog een beetje bleker geworden, terwijl zij Raffles met haar grote zwarte ogen aanstaarde toen zij hernam:

— U doet u zelf te kort, u bent onrechtvaardig jegens u zelf, als u uw le-

ven uitsluitend aan uw taak wijdt. Ge-looft u dan niet, dat er vrouwen be-staan, die de hemel op hun knieën zou-den willen smeken, u bij dat werk be-hulpzaam te zijn, dat u vrijwillig op u hebt genomen?

— En, denkt u, dat Ik zou toestaan, zelfs als ik dat geloofde, dat zo 'n vrouw dezelfde vermoedenissen doorstond als ik? Dat zij zich aan dezelfde gevaren zou blootstellen, dat zij dezelfde kans zou lopen op een goede dag als een ernstige misdadiger te worden gearresteerd? Nooit!

— Menige vrouw zou dat misschien als de grootste zaligheid ter wereld beschouwen. En antwoordde Pina Barettil, het gezicht half afgewend en terwijl zij zwaachtig met enige kruimeltjes brood speelde.

Raffles had haar een ernstige blik toegeworpen en zei nu langzaam:

— Geen enkele vrouw, met welke goede voornemens ook bezielde, zou in staat zijn, dit werk op de duur vol te houden, mademoiselle. En ik zou het mij zelf nooit vergeven, als ik een van uw genre daartoe dwong. Maar haast u nu; het weer is verrukkelijk, het zal u goed doen een kleine wandeling te maken en als uw genezing zo goed blijft vorderen, dan belet niets ons, over weinige dagen al te vertrekken van dit eiland waar wij sinds een paar weken als twee Robinsons leven.

— Te vroeg, veel te vroeg, zei Pina Barettil.

Maar zij zei het zo zacht, dat Raffles het niet verstond.

HOOFDSTUK II.

HET KRANTENBERICHT

Er waren enige uren verlopen.

Pina Barettil had een wandeling gemaakt aan de arm van Raffles, die een bos van inspanning op haar bleke wangen had gebracht en zij rustte nu uit, halverwege een lage heuvel, vanwaar zij een prachtig gezicht had over de blauwe golven van de Stille Oceaan, die nauwelijks door een zuchtje schenen te worden bewogen.

Daar had Raffles haar achtergelaten en was zelf naar een grote plek in het woud gegaan, waar, aan de rand, een eenvoudige houten loods was gebouwd.

Ongeveer in het midden van de open plek, overdekt door een groot afdak van ondoordringbaar zeldboek, stond een vliegmachine van een uitzonderlijk mo-

del.

Het toestel was bijna helemaal van aluminium, dofgrijze geschilderd, opdat het in de lucht nauwelijks zichtbaar zou zijn.

Het was de « Duivel der Lucht », de wonderlijke vliegmachine van Raffles, het door electriciteit aangedreven toestel dat aan zijn geniaal brein was ontsproten en waarmee hij ook naar Canada was gekomen.

Daar echter, in de loop van een even spannend als gevaarlijk avontuur, was de machine voor een groot gedeelte vernield, maar gelukkig was de elektrische motor, het kloppend hart van de machine, gespaard gebleven en Raffles had, zodra de gelegenheid gunstig was, de o-

verblijfselen van het zwaar beschadigde toestel van de plek gehaald, waar hij ze verborgen had en naar dit afgelegen eiland vervoerd aan boord van een zee-waardige motorboot, die hij in Los Angeles had gehuurd, het dorado van alle filmacteurs en actrices.

In een ingespannen arbeid van enige weken waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson er in geslaagd het toestel weer in zijn oorspronkelijke vorm te herstellen.

Raffles bezat echter nog een ander middel om zich te verplaatsen.

Dat was de snelle duikboot die gedurende de winter verborgen was geweest in een rotshol, niet ver van de Behring Straat en waar het schip nu werd opgehaald door zijn beide metgezellen, nu de zomerwarmte tot zelfs in die barre streken het ijs had doen smelten en de duikboot uit haar boeien had bevrijd.

Helemaal alleen had Raffles de laatste hand aan de reparatie van de vlieg-machine gelegd.

Hij liep nu op het toestel toe, wandelde er een paar keer omheen, betastte de vleugels en de hoogte roeren en bromde goedkeurend.

Toen keerde hij terug naar de plek waar hij Pina Baretti had achtergelaten en vroeg:

— Bent u al wat uitgerust?

— Ik voel mij sterk genoeg om dadelijk opnieuw op de weg te gaan.

— Ik stel u iets anders voor. Wilt u de eerste proefvlucht met mijn vlieg-machine maken?

De vrouw kreeg een kleur van blijdschap, toen zij antwoordde:

— Zoudt u mij dat werkelijk willen toestaan? Ik durfde er u niet om te vragen.

Raffles keek de jonge vrouw een ogenblik glimlachend van terzijde aan.

Hoe sterk was Pina Baretti veranderd, sedert hij haar een paar maanden geleden voor de eerste keer ontmoette, toen zij door de aanvoerders van het misdadigersgenootschap van het «Kwa-de Oog» was aangewezen om hem te verleiden en hem in handen van zijn

doods vijanden over te leveren.

In die tijd was zij net een tijgerin met een woeste haat jegens de man, die het waagde de plannen van de bende te dwarsbomen.

Hoe snel was die stemming veranderd.

Raffles had haar het leven kunnen redden, tot twee keer toe, en hij wist nu, zelfs al zou zij het hem nooit hebben gezegd, dat die vrouw hem tot in de dood was toegedaan en dat zij liever zou willen sterven, dan hem enig nadeel te berokkenen.

— Wij zullen nog een half uur wachten, tot u volkomen bent uitgerust en dan gaan wij terug naar mijn toestel, dat nu weer vlug klaar is.

— Komen uw vrienden gauw terug, denkt u? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij haar gezicht afgewend hield.

— Ik verwacht hen vandaag nog, maar in ieder geval niet later dan morgen, tenzij er onderweg averij mocht zijn opgelopen, wat ik niet verwacht, want mijn duikboot is sterk, dat verzeker ik u.

En weer zei de jonge vrouw, zo zacht dat Raffles het onmogelijk kon verstaan.

— Vandaag, morgen? Hoe gauw al. Mijn droom is ten einde en nu zal het ontwaken volgen.

Geruime tijd keken beiden zwijgend uit over de zee, waar zich slechts nu en dan aan de einder, nauwelijks zichtbaar, iets als een rookpluim vertoonde, die opsteeg uit de pijp van een of andere grote Oceaanstomer.

Maar dat kleine wolkje was niet in staat de indruk te verdrijven, dat die twee mensen daar alleen waren op dat heerlijke plekje aarde.

De rust werd door niets verstoord.

Bevonden zij zich wat hoger, dan zouden zij misschien aan de andere kant van het eiland de vissersschuiten hebben gezien van de Indiaanse vissers, maar nu was alles rustig, zonder een spoor van de nabijheid van mensen.

Pina Baretti scheen diep in gedachten te zijn en pas na geruime tijd hief

zij het hoofd op en vroeg aarzelend:

— Wat denkt u te doen, als uw makkers zijn teruggekeerd met de duikboot?

— Wat zou ik anders doen als vertrekken? was de wedervraag van Raffles. Maar het spreekt vanzelf, dat ik daarbij het eerst aan u zal denken. U bent Italiaanse, nietwaar?

— Ja, mijn beide ouders waren Italianen, en ik ben in Italië geboren.

— Hoe lang bent u daar gebleven?

— Tot mijn zestiende jaar.

— Hebt u dan nooit verlangd naar uw vaderland terug te keren?

— Meer dan ik u zeggen kan. Maar ik heb dat verlangen onderdrukt, met opzet.

De vrouw huiverde even en vervolgde toen, terwijl zij zenuwachtig de handen over elkaar wreef:

— Ik geneerde mij er voor naar mijn heerlijk land terug te keren en dat was misschien nog het enige goede, dat in mij was achtergebleven. Soms begrijp ik zelf niet hoe het mogelijk was, dat dit allemaal met mij kon gebeuren. Mijn ouders hebben mij een goede opvoeding laten geven, voor zover hun middelen het hun toestonden, want wel waren zij van adel, maar in het begin van de laatste oorlog raakten zij hun fortuin zo goed als helemaal kwijt. Ik zal u niet nogmaals vermoeien met het verhaal van mijn ondergang; laat het u genoeg zijn, dat ik alles aan mijzelf te wijten heb.

— U bent zwak geweest en zonder bescherming, en daarom bent u voor de eerste keer gestruikeld, dat is mijn vaste overtuiging, zei Raffles ernstig. En als u naar mijn raad wilt luisteren, verlaat dan dit land, dat u bijna fataal is geworden. Keer terug naar Italië, waar u toch nog familieleden moet hebben en probeer er een nieuw leven te beginnen. Het zal in het begin heel moeilijk vallen, dat weet ik, maar als het u ernst is met uw voornemens om uw leven te veranderen: keer dan terug. En als u ooit een vriend nodig hebt, wendt u dan tot mij. Een enkele regel in de eerste pagina van de «Times» zal voldoende zijn om

mij bij u te roepen.

Voor Raffles het kon verhinderen, had de jonge vrouw zijn hand gegrepen en er haar lippen op gedrukt.

Haar mooie zwarte ogen stonden vol tranen, toen zij stamelde:

— Ik heb het niet verdiend, u overstelpt mij!...

— Laten wij er niet meer over praten, weerde Raffles af. Laten wij liever eens gaan kijken, hoe mijn vliegmachine zich houdt. U hebt er zeker wel eens over horen spreken?

— Meermalen, antwoordde Pina Barretti. Maar velen van mijn vroegere vrienden geloofden beslist, dat die vliegmachine niet bestond, hoogstens in de verbeelding van sommige opgewonden politieautoriteiten.

— Ik kan u misschien wel van het tegendeel overtuigen, antwoordde Raffles glimlachend. U weet immers hoever de naaste kust van dit eiland verwijderd is?

— Wij hebben er drie dagen met een snelle motorboot over gedaan. Ik denk, dat dit eiland wel drie honderd kilometers van de kust van Californië is verwijderd.

— Dat hebt u goed geraden. Wij zijn echter van Los Angeles gekomen, zoals u weet, dat juist vijfhonderd kilometer hier vandaan verwijderd ligt. Welnu, ik zal u laten zien dat wij binnen een uur heen en terug naar die plaats kunnen vliegen.

— Het is dus waar? riep Pina in de grootste verbazing uit.

— Daarover zult u zelf het best kunnen oordelen. Het zal een goede gelegenheid zijn om daar tevens enige inlichtingen in te winnen aangaande het bestaan van de bende. Ik wil wat kranten kopen en wij kunnen voor de lunch terug zijn.

— Het klinkt ongelooflijk. Een afstand, waarover wij drie dagen gevaren hebben.

— Volg mij maar, ik zal u laten zien dat ik geen grootspreker ben.

Hij bood de jonge vrouw de arm en daarop daalden beiden de helling van

de heuvel af, staken de groene vlakke over, volgden een natuurlijk bospad en bereikten de grote open plek, waar de vliegmachine ruimte kreeg om op te stijgen.

Hij hield nog een laatste inspectie en hielp toen Pina Baretto bij het instappen.

De jonge vrouw was nu in de cabine, die plaats bood aan vijf personen en nadat zij om zich heen had gekeken, zei zij glimlachend:

— Het ziet er allemaal keurig uit, maar u zult u erg moeten behelpen, lijkt mij.

— Minder dan u denkt, mademoiselle. Maar dat ziet u niet direkt weet u. Die zetels kunnen worden teruggeklapt en vormen een zacht bed; hoofdkussens liggen er onder. Er is een elektronische kookinrichting, wij kunnen ons dus warm water verschaffen, maar ik erken, dat alles er nog wel wat beter zou uitzien, wanneer wij ons hier niet een beetje hadden moeten behelpen. De hoofdzak is echter, dat de machine weer kan vliegen, meer verlang ik voor het ogenblik niet.

Raffles was onder het spreken op zijn beurt naar binnen geklommen, sloot het deurtje en kroop achter de stuurknuppel.

— Wij vertrekken, zei hij eenvoudig, terwijl hij even naar de jonge vrouw omkeek.

Hij haalde een kleine hefboom over, de elektromotor begon zacht te brommen, nog een korte ruk, de schroef werd meegenomen en begon met grote snelheid te draaien.

Op hetzelfde ogenblik schoot de vliegmachine vooruit, verliet nauwelijks 20 meters verder de bodem en verhief zich bijna rechtstandig boven het geboomte.

Raffles steeg tot bijna 1000 meter, beschreef een paar grote kringen en zette toen direkt koers in noordelijke richting.

Nauwkeurig een half uur later kwam Los Angeles in gezicht.

Men kon zich daarin niet vergissen; wie de stad eenmaal gezien heeft ver-

wisselt haar niet zo licht met een andere.

Raffles daalde niet ver van een van de voorsteden op een grote laagvlakte en verzocht de jonge vrouw, die nog nauwelijks scheen te begrijpen, dat zij al aan het doel van de reis was aangekomen, achter te blijven en mogelijke nieuwsgierigen te woord te staan.

Hij zelf echter liep zo vlug hij kon naar het op vijf minuten afstand gelegen station, kocht daar aan een kiosk een zestal ochtendbladen en keerde naar de vliegmachine terug.

Zoals hij wel gedacht had, was het aluminium-toestel door een aantal nieuwsgierigen omringd, terwijl uit de verte iemand, die de eigenaar van de grond bleek te zijn, kwam toegelopen, blijkbaar belust op schadeloosstelling, ofschoon er zeker nooit een korreltje zaad aan de aarde van die grond was toevertrouwd.

Maar Raffles duwde eenvoudig de nieuwsgierigen opzij, met begrip van een politieagent, die net aan was komen stappen en gewichtig met een opschriftboekje gehaarde, sloeg het deurtje dicht en een sekonde later verwekte de snel ronddraaiende schroef zo 'n wervelstorm, dat niemand op de been bleef.

En de «Duivel der Lucht» verhief zich zegevierend en was binnen enkele tellen uit het gezicht verdwenen.

Misschien had de politieagent zo zijn eigen gedachten over dit raadselachtige snelle vliegtuig, maar hij was op zijn promotie bedacht en repte wijselijk nooit met een enkel woord van zijn vermoeiens.

Het was half een toen de vliegmachine weer landde, precies op dezelfde plek waar zij was opgestegen.

En toen zij was uitgeput, zei Pina Baretto:

— Het was een wonderlijke gewaarwording; en ik dank u dat u mij hebt meegenomen.

— U zou het kunnen tonen, door voor ons beiden een goede lunch klaar te maken, mademoiselle, zei Raffles glimlachend. Intussen wilt u mij misschien wel toestaan, de bladen in te zien die ik net

gekocht heb.

— Ik hoop, dat u mij op de hoogte zult brengen, zei de jonge vrouw, waarna ze allebei naar de plek liepen waar de woontent stond en waar Pina naar binnen ging om voor de maaltijd te zorgen.

Raffles echter vouwde een nummer van het eerste blad, het «*Californian-News*» open en onmiddellijk viel zijn oog op een bericht met minstens vier vetgedrukte opschriften, bestemd om de aandacht van het publiek te trekken en dat als volgt luidde:

«Onze correspondent New York meldt ons: In de afgelopen nacht heeft in de villa van de heer Alwin Bariscane, op enige kilometers ten zuiden van Bangor een raadselachtige misdaad plaats gehad.

De bedienden van Alwin Bariscane, die 's winters in New York woont, waar hij tot de rijkste ingezetenen behoort, vonden hem 's morgens voor zijn bureau in zijn werkkamer liggen, dood, zonder enig spoor van geweldpleging te vertonen, maar met een geschroeide rechterhand, die er uitzag, alsof hij een witgloeiend voorwerp vast had gehouden.

De handpalm en de vingers aan de binnenkant vertoonden diepe, zwartgeschroeide wonden, die echter absoluut niet gebloed hadden.

Er viel geen spoor van braak te kennen en de politie vraagt zich tot dusverre tevergeefs af, op welke manier de moordenaar het huis heeft kunnen binnendringen.

Want dat men hier met een moord te doen heeft lijkt geen twijfel.

Alle laden van het schrijfbureau wa-

ren geopend en de inhoud lag over de grond verstrooid.

De brandkast was door middel van een steekvlam ongesmolten en van haar inhoud beroofd.

De sekretaris van Alwin Bariscane verzekert, dat er op zijn minst 25.000 dollar in heeft gelegen aan goudgeld en bankpapier en waarschijnlijk meer.

Het onderzoek naar de moordenaar is in volle gang om deze geheimzinnige zaak op te lossen. De bedienden zijn al verhoord, maar geen van hen kon nadere inlichtingen verschaffen.

Onder dit bericht stond een goed, duidelijk en tamelijk grote foto van de vermoorde.

Het was het gezicht van een ongeveer vijfenveertig jarig man, met diepliggende, donkere ogen, een laag voorhoofd, enigszins vooruit springende jukbeenderen en een korte, zwarte snor, die nauwelijks tot aan de mondhoeken reikte.

Raffles keek vol aandacht naar die foto en mompelde toen peinzend voor zich heen:

— Maar voor den drommel, het is mij alsof ik dat gezicht ken. Van Bariscane heb ik nooit gehoord, maar ik zou er een eed op durven doen, dat ik dat gezicht nog niet lang geleden van heel dichtbij heb gezien.

Hij draaide zich om, toen hij enig geritsel achter zich hoorde. Achter hem stond Pina Baretto, die met bleek gezicht naar de foto in de krant staarde en met een stem, die iets trilde, zei:

— Daarin vergist u zich niet, sir. Die man was een van de meest invloedrijke en meest gevreesde luitenanten van de bende van het «*Kwade Oog*.»

HOOFDSTUK III

HET VERTREK

De dag verstreek en in de middag had Raffles de jonge vrouw toegestaan, nogmaals een korte wandeling te maken, die haar blijkbaar veel goed had gedaan.

En gedurende die namiddag spraken Raffles en de jonge vrouw over de gehelmzinnige misdaad in Chesney Wold, de villa van Alwin Bariscane, terwijl zij op de top van een lage heuvel zaten, om naar het ondergaan van de zon te kijken.

Raffles vroeg :

— Hebt u die man persoonlijk gekend ?

— Ja, Ram Doulah, de Moloch had mij eens aan hem voorgesteld in de schouwburg, waar wij samen optraden als hypnotiseurs en gedachtenlezers.

— U zegt, dat hij een invloedrijk lid was ?

— Heel invloedrijk. Hij was buitengewoon intelligent en ik ben vast overtuigd, dat de beste en minst gewaagde plannen niet van de Moloch zelf, maar van hem waren. Ik weet ook, dat hij de bende als het ware had georganiseerd. De geheime tekens, de manier waarop de leden zich onderling voor elkaar kenbaar moesten maken, de methode om op de snelste en veiligste manier bevelen en mededelingen over te brengen, dat was allemaal van hem afkomstig.

— Ik heb ergens gelezen, dat de politie hem verdacht. Kan dat waar zijn ?

— Dan zou hij verraden moeten zijn. U hebt hem kunnen zien tijdens de allereerste overval van de politie in de onderaardse vergaderzaal, dat was toch ook uw werk. Hij behoorde toen tot de

weiniggen, die hebben weten te ontsnappen.

— In een ander bericht lees ik, dat men bij het komende proces tegen de bendeleden, Alwin Bariscane als kroongetuige onder ede heeft willen horen. Gelooft u daaraan ?

— Het is niet onmogelijk. Ik betwijfel echter sterk of hij wel iets zou hebben verraden. En toch, moedig was hij niet. Alleen maar buitengewoon sluw en vindingrijk. Wellicht had hij toch, om zijn eigen huid te redden...

— Dan geloof ik, dat de politie in die richting zal moeten zoeken naar de moordenaar, zei Raffles levendig. Dat er geen spoor van braak ontdekt is, behalve natuurlijk aan de brandkast en het bureau, wijst op iets anders dan op een gewone inbraak met geweldpoging. U zelf zegt dat hij was ingewijd in alle geheimen van de bende. Natuurlijk vlei ik mij niet met de gedachte, alle leden van de bende, zonder enige uitzondering uitgeroeld te hebben. Welnu, het is denkbaar, dat die overgeblevenen met alle middelen hebben willen beletten, dat Bariscane zijn mond voorbij praatte, als hij inderdaad door de justitie als kroongetuige in het komende proces zou worden gehoord.

— Maar hoe zou hij dan toch wel om het leven gebracht zijn ?

— Dat is zeker vreemd genoeg toegegaan en ik zou niets liever willen dan het te weten te komen. Ziet u, als ik niet zo 'n groot misdadiger was, dan had ik graag een groot detektive willen worden. Nu, ik denk, dat ik wel gelegenheid zal vinden, de zaak te onderzoeken.

— Waarom denkt u dat ?

— Omdat ik geloof, dat mijn vrienden terugkeren en dat ons vertrek niet lang meer zal duren.

Raffles was opgesprongen en tuurde, de ogen met beide handen tegen het licht van de ondergaande zon beschermend, over de nauwelijks kabbelende golven van de Stille Oceaan, die wel van vloeibaar goud leken te zijn.

Hij had zijn kijker meegenomen, bracht het instrument voor de ogen, stelde scherp in en zei :

— Ik heb goed gezien : daar nadert mijn duikboot, varende aan de oppervlakte.

— Dus, vandaag al ? vroeg zij zacht.

— Morgen, mademoiselle. Voor vandaag is het te laat en wij moeten toch nog beraadslagen ; u moet zeggen wat uw plannen zijn, zodat wij daarnaar kunnen handelen.

— Bekommer u niet om mij. Van het ogenblik af, dat ik u moet verlaten, doet het er immers niets toe, wat er met mij gebeurt, riep de jonge vrouw bitter.

— Zeg dat toch niet, mademoiselle ! viel Raffles haar in de rede. U doet u zelf en mij onrecht. Wij zijn vrienden geworden ; de gebeurtenissen hebben ons tot vrienden gemaakt en zo moeten wij ook scheiden. Wat zou het u baten, als ik u in mijn gezelschap hield ?

— Vraagt u dat nog ? riep Pina Barretti uit.

Hij wendde zich langzaam af en zei ernstig :

— Het kan niet, u weet het zelf ; wij moeten ons daarin schikken. Het werk, dat ik te doen heb, dat is het werk van mannen.

— Ik wil je zeggen, John Raffles, nu wij moeten scheiden. Ik houd van je, meer dan van mijn eigen leven en ik zal, zolang ik leef, nooit een andere man zo lief hebben. Vroeger heb ik je willen doden, aan je vijanden willen overleveren en nu zou ik zelf willen sterven, als het je van nut kon zijn. Ik ga weg, omdat ik je tot last zou zijn, maar al mijn gedachten zullen van je vervuld zijn. Ik hou van je.

Toen draaide zij zich om, wierp nog een enkele blik op de zee en op de zon, die juist in de golven wegzonk, zoals het geluk wegzonk aan de horizon van haar leven en liep langzaam, als in een droom, de helling van de heuvel af.

Raffles zag haar witte gedaante kleiner en kleiner worden, tot zij stilstond voor de tent, het voorhang opzij sloeg en verdween...

— Had ik haar kunnen liefhebben, dan... misschien...

Plotseling werd hij opgeschrikt door een juichkreet. Hij keerde zich om.

Daar kwamen twee mannen snel aanlopen, met hun mutsen zwaaiend, langs de helling van de lage heuvel en een ogenblik daarna stonden Charles Brand en James Henderson voor hem.

Zij waren beiden misschien iets magerder geworden, door de vermoeuissen van de reis, maar zij waren volkomen gezond en opgewekt en gelukkig dat zij Raffles weer terugzagen.

Brand had de handen van Raffles gegrepen, drukte ze met kracht en zei :

— Daar zijn ze weer, Edward. De boot heeft niets geleden.

Nu trad de reusachtige Henderson dichterbij, Raffles stak hem de hand toe en zei op vriendelijke toon :

— Je hebt zeker een beetje honger, James ?

— Dat schikt nog al, mylord, antwoordde de reus grijnslachend. Als Madame Barretti soms voor een klein welkomstdinertje gezorgd heeft...

— Ik denk dat zij er net aan bezig is, beste kerel, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ik zou maar eens vragen of je haar misschien van dienst kunt zijn.

De reusachtige gedaante van Henderson verdween in de langzaam vallende schemering.

Toen de beide vrienden met elkaar alleen waren gebleven, stak Raffles de hand in de zak en haalde het nummer van de « California News » te voorschijn, dat hij diezelfde ochtend had gekocht en stak het zwijgend Charles Brand toe.

— Wat is dat ? vroeg de jongeman nieuwsgierig, terwijl hij het blad begon open te vouwen.

— Het ochtendblad van een van de voornaamste bladen die in Californië verschijnen.

Brand keek naar de datum en riep verbaasd uit :

— Hoe komt dat blad hier ?

— Ik ben het vanmorgen gaan kopen in Los Angeles, antwoordde Raffles bedaard.

— Ik begrijp het al, je hebt de vlieg-machine gebruikt.

— Dat was niet moeilijk te raden.

— Wat moet ik in dit blad lezen ?

— Het bericht betreffende de moord op Alwin Bariscane.

Brand had het bericht spoedig gevonden en las het aandachtig van de eerste tot de laatste letter. Toen hij klaar was, vestigde hij zijn blikken weer op Raffles en vroeg :

— Waarom wilde je, dat ik dit las ?

— Omdat het bericht verband houdt met de bende van het « Kwade Oog », naar ik vrees.

— Wat ! die zou dus nog niet helemaal uitgeroeid zijn ?

— Dat schijnt zo. Ik meende de draak alle koppen te hebben afgeslagen, maar ergens in het verborgen schijnt nog iets te gisten. Luister eens. Dezer dagen begint het proces tegen alle gearresteerde leden, luitenanten en kapiteins. Het zal een monsterproces worden, met niet minder dan 150 beklaagden, 700 getuigen en 38 advocaten.

— Maar in welk verband staat dat proces met het bericht van deze moord ?

— Dat zal je gauw duidelijk zijn, als ik je zeg, dat Pina Barette die Bariscane onmiddellijk herkende als een van de sluwste, gevaarlijkste en meest invloedrijke leden van de bende. In een van de kranten vond ik er een zinspeling op, dat die man waarschijnlijk als getuige zou worden verhoord. Begin je al een beetje licht te zien ?

— Ik moet je eerlijk bekennen...

— Dan zal ik je op weg helpen. Die Bariscane zou, werd hij niet als getui-

ge opgeroepen, zonder enige twijfel als medeplichtige worden beschouwd en als zodanig behandeld. Hij kon zich aan dat gevaar alleen onttrekken door als getuige op te treden en naar zijn karakter te oordelen bestond er veel kans, dat hij, om zijn eigen huid te redden, alle geheimen van de bende zou verraden, die hem bekend waren en dat waren er niet weinig. Hij kende natuurlijk alle leden op een prik, want hij had zelf het syndicaat weer op poten gezet en hij was op de hoogte van alle geheime afspraken, tekens, plaiten van samenkomst, zoals Pina Barette heeft verteld. Nu zijn er natuurlijk nog steeds veel leden van de bende op vrije voeten en voor hen moet het een zaak van leven of dood zijn of een man als Bariscane, die zoveel wist, al of niet vrijuit kon spreken.

— Nu begrijp ik het. Daarom zouden zij hem dus vermoord hebben ?

— En het geld uit de brandkast hebben meegenomen, om aan een gewone inbraak te doen geloven, voegde Raffles er aan toe.

— Maar de schurken die het gedaan hebben, kunnen er toch onmogelijk zeker van zijn of ook niet de gearresteerde kapiteins of iemand anders van de arrestanten zal doorslaan ! riep nu Brand uit.

— Natuurlijk bestaat dat gevaar, of schoon tot dusverre allen, bijna zonder uitzondering, een hardnekkig stilzwijgen in acht hebben genomen en ontkend hebben, dat zij ooit iets misdadigs hebben verricht. Maar al wilden zij spreken, zij zouden onmogelijk zulke belangrijke zaken kunnen verraden als Bariscane.

— En geloof jij, dat de moordenaars die compromitterende stukken in zijn huis hebben gevonden ?

— Dat valt moeilijk te zeggen, of schoon ik voor mij van oordeel ben, dat een zo sluwe booswicht als die Bariscane, dergelijke stukken wel niet in zijn brandkast of in zijn bureau zal bewaren, met de kennis, dat enige brutale inbrekers ze daar vroeg of laat zouden kunnen vinden.

- En wat wil je nu doen ?
- Een onderzoek gaan instellen, antwoordde Raffles.
- In de villa ? In Chesney Wold ?
- Natuurlijk.
- Waar is dat ergens, Bangor ?
- Een vrij grote havenplaats in de Staat Maine, waar veel rijke New Yorkers hun buitenverblijf hebben, ten noorden van de Penobscot Baai.
- Je wilt dus proberen de moordenaars te ontdekken ?
- De moordenaars, en als het kan, alle papieren betreffende de stichting van het genootschap.
- Wij vertrekken dus spoedig ?
- Morgen al. Zo vroeg mogelijk. Wij zullen dwars over Amerika heenvliegen en binnen acht uren kunnen wij daar zijn. Hoogstens tien.
- En... Pina Baretti ?

— Zij heeft, geloof ik, nog geen besluit genomen, antwoordde Raffles. Ik acht het verreweg het beste, als zij nog enige tijd hier zou blijven, waar de politie haar beslist niet zal zoeken. Zodra ik die zaak daarginds tot een goed einde heb gebracht en de taak van Bariscane heb overgenomen, dat wil zeggen, zodra de bende van het « Kwade Oog » met wortel en tak is uitgeroeid, onherroepelijk, zal ik haar brengen waarheen zij wil en ik denk, dat die plaats in Italië zal liggen.

De beide vrienden daalden zwijgend de heuvel af en Brand maakte bij zichzelf de opmerking, dat de reuzentaak, die Raffles zichzelf op de schouders had gelegd, wel eindeloos leek te zijn.

Zij hadden gauw de tent bereikt, waar de maaltijd al wachtte.

Het kleine gezelschap ging vroeg naar bed, om de volgende ochtend bij het krieken van de dag te kunnen vertrekken.

Nauwelijks was dan ook de zon boven de kim gerezen of Raffles maakte zijn metgezellen wakker.

Zij verlieten de tent door de achterkant, sprongen in het riviértje en spartelden naar hartelust in het kristalheldere nat.

Daarop begonnen de voorbereidingen voor het ontbijt en net toen dit klaar was, kwam Pina Baretti uit de tent naar buiten, blijkbaar helemaal hersteld, maar met een droevige, zwaar-moedige uitdrukking op haar gezicht.

Zij liep direkt op Raffles toe, greep zijn hand en zei :

— Ik heb vannacht nog eens nagedacht over uw voorstel, om voorlopig hier te blijven, totdat u bent teruggekeerd. En... ik stem met uw plan in. Ik durf mij nog niet in de Verenigde Staten te wagen, daar mijn signalement overal is bekend gemaakt, tot in de kleinste plaatsen, en ik zou ook niet goed weten waar ik heen zou moeten gaan. Ik zal hier in de tent wonen en de Inlandse vissers zullen mij hier wel niet komen zoeken.

— Al was dat zo, zij zullen u geen haar krenken, zei Raffles. Het is een goedhartig volkje, zacht van inborst. Het verheugt mij, dat u mijn plan goedkeurt. Ik geloof, dat het echt het beste is wat wij kunnen doen. Zodra ik de zaken daarginds in orde heb gemaakt, zodra het proces beëindigd is en misschien nog wel veel vroeger, kom ik terug, om u hier te komen halen en u naar uw vaderland terug te brengen.

— Goed, kwam het nauwelijks hoorbaar over de lippen van de jonge vrouw.

Men ontbeet snel, zonder dat er veel gesproken werd, want allen schenen aangegrepen te zijn door de stille droefheid van de jonge vrouw.

Daar Pina Baretti uitstekend met 'n geweer kon omgaan, hoefde men alleen zo 'n wapen en een kistje munitie bij haar achter te laten, om haar in staat te stellen voor haar eigen levensonderhoud te zorgen.

Maar daarnaast werden er voor twee weken verduurzaamde levensmiddelen in de tent achtergelaten : vlees, groenten, bouillon, melk en andere zaken. Zelfs koffie, thee en suiker ontbraken niet.

De vliegmaschine werd re'svaardig gemaakt en beladen met de platte kist, waarin zich enige vermommingsen be-

vonden en met bleek, strak gezicht, keek Pina Baretto toe hoe de drie mannen instapten.

— Tot over veertien dagen, hoop ik, zei Raffles ernstig, met een voet op de vliegmachine, terwijl hij haar de rechterhand toestak. Ik hoop, dat u zich in die tijd niet al te veel vervelen zult.

— Maak u niet ongerust, ik zal mij niet vervelen, zei de jonge vrouw, terwijl haar zwarte ogen als voor het laatst de trekken schenen in te drinken van de man, die zij zo innig had leren liefhebben. Ik zal mij niet vervelen, want

ik heb iets om voortdurend aan te denken...

Enige sekonden later verhief de vliegmachine zich met weergaloze snelheid in de lucht en was een ogenblik later al aan het gezicht van Pina Baretto onttrokken.

Maar toen er niets meer van de vliegmachine te zien viel, stond zij daar nog altijd onbeweeglijk en nu pas gleden brandende, bijtende tranen uit haar omfloerste ogen over de wangen, bleek en strak als marmer.

HOOFDSTUK IV

DE DODE

Zo voortreffelijk was de reparatie van de vliegmachine geslaagd en zo onafgebroken hadden de drie mannen gewerkt, dat de « Duivel der Lucht », als verjongd, de reis in nog minder tijd aflegde dan waarop Raffles gerekend had.

Het toestel vloog met een gemiddelde snelheid van 839 kilometer dwars over de Verenigde Staten, over Arizona, Nieuw Mexico, Texas, Oklahoma, Missouti, Illinois, Indiana, Ohio, Pensylvanië, New York en Maine.

Volgens zijn horloge was Raffles om vijf uur in de ochtend opgestegen en toch wezen de klokken pas negen uur in de ochtend aan, toen hij zeven uren later op een eenzame plek van het strand, dichtbij de Baai van Penobscot landde, om de simpele reden, dat hij de zon tegemoet was gevlogen.

Daar het heel moeilijk zou zijn het toestel hier te verbergen zonder dat iemand het ontdekte, was Raffles wel genoodzaakt, aan een of andere farmer toestemming te vragen, zijn toestel in

een schuur onderdak te brengen.

Maar zijn papieren en passen, zowel als die van zijn makkers, waren uitstekend in orde en een simpel arbeider zou zeker geen argwaan koesteren ten aanzien van het uiterlijk van de vliegmachine.

Dichtbij de plek waar Raffles het toestel op het vlakke strand van de Oceaan had laten neerstrijken, had hij net het huis van een farmer gezien en op het grote erf had hij meer gebouwen ontdekt.

Hij stuurde er Henderson op af en die kwam drie kwartier later al terug met de verblijdende mededeling, dat Raffles met zijn vliegmachine op een braak liggend terrein mocht dalen en het zou mogen onderbrengen in een voorlopig nog leegstaande schuur, die pas in het laatst van augustus met landbouwgewassen gevuld zou worden.

De drie mannen stapten opnieuw in de machine en nauwelijks een minuut later streek zij als een havik neerschietend, neer in het midden van een reus-

achtig, braak liggend land, bijna vijf honderd meter lang en half zo breed en aan het ene einde waarvan zich de schuur bevond, waar de vliegmaschine een onderdak zou vinden.

Hier was het echter voor nodig, de beide vleugels af te nemen, want hoewel de schuur zelf ruimte genoeg bood, de deuren waren niet breed genoeg om haar door te laten.

Raffles voldeed een gedeelte van de gedwongen huursom vooruit aan de oude boer, die met zijn pijp in de mond en zijn breedgerande hoed op het hoofd, was komen toelopen en waarna de drie mannen zich eens wat nauwkeurig oriënteerden.

Zij bleken geland te zijn op een plek op ongeveer een mijl van de uitmonding van het riviertje, dat Bangor met de Baai van Penobscot verbindt en op ongeveer vijftien mijlen afstand van de juist genoemde stad.

Voorzichtigheidshalve vroeg Raffles niet naar de plek, waar Chesney Wold zich bevond, het huis waar de misdaad was gepleegd.

Dat was iets van later zorg en het zou niet voorzichtig zijn, zich al te snel bloot te geven.

Daar er hier van een treinverbinding geen sprake was, huurde Raffles een van de eigenaardige wagentjes op vier bijna even grote hoge wielen, die hier voor interlocaal verkeer in gebruik zijn en een van de knechts van de farm zou hem en zijn beide metgezellen naar Bangor brengen, benevens de bagage.

Onderweg zou Raffles ongevraagd wel te horen krijgen wat hij wilde weten.

Want bij een kromming van de prachtige straatweg, aan weerszijden met dikke bomen beplant, wees de knecht met zijn zweep naar een groot, witgepleisterd huis, aan alle kanten omgeven door een park en zei zachtjes :

— Daar is het gebeurd, heren.

— Wat is daar gebeurd ? vroeg Raffles onnozel.

— Hebt u het dan nog niet gelezen ? Dat is het huis van Alwin Bariscane en

daar hebben zij hem gisterochtend dood in zijn kamer gevonden, zijn brandkast opengebroken en zijn bureau overhoop gehaald.

— Zo... zo... En... heeft men de moordenaars al opgespoord ?

— Ze hebben ze nog niet, mijnheer en dat zal ook wel niet zo gauw gebeuren. Er zijn al detektives en andere politiemannen geweest, maar zij schieten niets op ; er zijn geen sporen, naar het schijnt, en niemand van de bedienden, heeft iets bijzonders gezien.

— Hoeveel bedienden waren er dan wel ?

— Alles bij elkaar vijf of zes.

— Was mijnheer Bariscane gehuwd ?

— Weduwnaar, mijnheer. Maar, ik wil het niet gezegd hebben, hij hield van vrouwelijk gezelschap. Meestal ging het vrolijk toe in het huis daar, dat verzeke ik u. Hij had er 's zomers om deze tijd altijd vrienden en vriendinnen te logeren.

— Ook op de dag van de moord ?

— Nee, toen was er toevallig net een gezelschap weggegaan en de volgende gasten zouden pas over een paar dagen aankomen.

— En waar zijn nu die bedienden ?

— Ja, alleen de butler is gebleven, heb ik gehoord. De anderen zijn in alle vier windrichtingen verdwenen, behalve de chauffeur, die woont nog altijd in zijn huisje in het park, dichtbij de garage. Hij weet niet waar hij naar toe moet ; hij kan geen woning vinden, zegt hij.

— Nu, ik zou er niet graag willen wonen, zei Henderson, die een gebaar van afschuw maakte.

— Zijn er familieleden overgekomen ? vroeg Raffles weer.

— Een broer en een neef en nog enkele anderen, naar ik hoor, antwoordde de knecht.

Het wagentje reed op dat ogenblik juist langs het witte huis en nieuwsgierig keken de drie mannen er naar.

Daar had dus 's zomers de man gewoond, die zulk een belangrijke rol had vervuld bij de stichting van een

uiterst gevaarlijke misdadigersbende, zonder dat zelfs zijn naaste bloedverwanten er iets van vermoed hadden.

En wanneer een van de dagbladen geen indiscretie had begaan en uit de school had geklapt, dan zouden die bloedverwanten misschien nog niets weten of vermoeden en Bariscane zou misschien nog leven.

— Stop eens even, verzocht Raffles de voorman.

De knecht trok de teugels aan en het wagentje stond stil.

Raffles liet zijn blikken gaan over het grote, witte huis met zijn twee verdiepingen, in een soort van fantastische Moorse stijl opgetrokken, met een zuilengaanderij, fraai bewerkte bogen, smalle, getraliede ramen hier en daar, slanke torentjes op de vier hoeken en nog een vijfde hogere toren, die in het midden oprees en eindigde in een koepel, door kleine kolommen gedragen.

De luiken waren overal gesloten en ondanks de witte kleur, ondanks het heldere zonlicht, maakte het huis op die manier een sombere, onheilspellende indruk. Geen enkel geluid was te horen, behalve het ruisen van de wind in de hoge populieren en ulmen.

— Het huis lijkt uitgestorven. Er schijnt niemand te zijn, mompelde Raffles halfslud.

— Toch wel, mijnheer.

Inderdaad, op verre afstand, in de buurt van een aardig tuinhuisje, liep langzaam een man heen en weer, die iets in de linkerarm scheen te dragen en met de rechterarm de beweging maakte van iemand die iets uitstrooit.

Vaag was onder de bomen het rasterwerk te zien van een kippenren, waarvan de bewoners nu rond schenen te lopen in het grote park.

De chauffeur scheen het wagentje nu ook te hebben gezien, want hij bleef stilstaan, om er naar te kijken.

— Rijdt maar weer verder, verzocht Raffles zacht. Maar zeg mij eerst, wanneer wordt het slachtoffer begraven?

— Morgen, mijnheer.

— Is het lijk nog altijd daarbinnen?

— Ja, het wordt begraven op het kerkhof van Bangor.

Het paard had weer aangetrokken en het wagentje rolde snel verder over de gelijke weg, om ongeveer anderhalf uur later stil te staan voor een tamelijk groot hotel.

— Dat is het beste hotel van de plaats, mijnheer, zei de knecht, terwijl hij zich op de bok naar Raffles omkeerde.

— Dan stappen wij hier af, zei Raffles.

Een portier was al aan komen lopen, de bagage werd afgeladen, Raffles gaf de knecht een goede fooi en de man reed weg.

De drie reizigers zagen zich twee grote kamers aangewezen, benevens een kleinere aan de overkant van de gang en nadat zij zich wat verfrist hadden en een bad genomen, gingen zij naar de eetzaal, om daar te lunchen.

Zij konden ongestoord praten, want het was al laat en de meeste gasten waren al vertrokken. Nadat zij geruime tijd zwijgend hadden gegeten, vroeg Brand tenslotte:

— Waar denkt je eigenlijk aan, Edward?

— Waaraan zou ik anders denken dan aan de geschiedenis van Chesney Wold?

— Heb je al een plan gemaakt?

— Ik ben er aan bezig. Eigenlijk interesseert mij de manier, waarop Bariscane ter dood is gebracht niet zo héél veel, ofschoon die zeker wel belangwekkend genoeg moet zijn, dan wel de vraag of de daders nog terug zullen keren.

De vork met het stukje vlees bleef halverwege steken tussen het bord en de mond van Brand, toen hij verbaasd herhaalde:

— Terugkeren? Waarom zouden zij dat in 's hemelsnaam doen?

— Wel, wij zouden er, bijvoorbeeld, wel toe genooddaakt zijn, als zij bij hun eerste onderzoek niets gevonden hebben. Die roof van de 30.000 dollar was natuurlijk maar bijzaak, die met de eigenlijke zaak niets te maken heeft.

— Zouden zij wel geweten hebben, mylord, of de Bariscane inderdaad iets zou loslaten? vroeg Henderson weer.

— Dat wisten zij natuurlijk niet, James. Zij hebben echter het zekere voor het onzekere willen nemen en de dood van een medemens betekende voor hen al bitter weinig. Niet alleen hun eigen veiligheid stond op het spel, maar ook de kans, om ooit weer op dezelfde voet een nieuwe bende van het «Kwade Oog» te stichten.

— Zij gebruiken wel paardenmidde-len, dat moet gezegd worden, merkte Henderson hoofdschuddend op.

— En wat was je nu eigenlijk van plan, Edward? vroeg Brand.

— Eerlijk gezegd was ik nu van plan in het huis een kijkje te gaan nemen.

— Overdag? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet? Wij kunnen ons uitgeven als detectives. Maar niet alleen overdag, ook 's nachts zou ik er graag een bezoek willen brengen. Want als de misdadigers inderdaad terugkeren om naar de bewuste papieren te zoeken, dan moeten zij het natuurlijk 's nachts doen, want overdag is niet alleen de butler er, maar waarschijnlijk zijn er ook de bloedverwanten van de dode.

— Dan doen zij er waarschijnlijk het verstandigst aan als zij tot na de begrafenis wachten, mylord, liet Henderson zich weer horen.

— Juist opgemerkt, James. Dan hebben zij de handen volkomen vrij, want voorlopig zal er natuurlijk niemand in dat huis willen wonen en ook de butler zal zijn onslag wel krijgen. Wat eigenlijk die chauffeur beweegt om daar te blijven wonen...

Het gesprek liep nu over andere zaken, want er kwamen nog enige late gasten binnen en een kwartier daarna waren Raffles en Brand al in een taxi onderweg naar Chesney Wold.

De chauffeur werd teruggestuurd, daar Henderson opdracht had gekregen, de beide vrienden hier te komen

halen, zodra hij een goede auto machtig had kunnen worden.

Zij liepen nu langzaam over het brede tuinpad, na zelf het ijzeren hek te hebben geopend, dat niet op slot bleek te zijn en gingen op de huisdeur toe. Nergens viel een levende ziel te bespeuren.

De ouderwetse trekbel klonk hol en somber door de ruime hall, toen Raffles aan de handgreep trok.

Er ging enige tijd voorbij, alvorens er in de hall sloffende voetstappen klonken en de deur werd geopend door een oude man, met een geelbleek gezicht en weinig, maar zorgvuldig gekamd, spierwit haar, die in het zwart was gekleed, met een witte das. Het bleek de butler Drexler te zijn.

— Wat wenst u heren? vroeg hij met een toonloze stem, terwijl hij de twee bezoekers met zijn waterblauwe ogen opnam.

— Wij komen in verband met de bekende zaak, antwoordde Raffles op de kortafgebeten manier van de politie-man. Hier is mijn penning.

— Maar mijnheer, wij hebben hier al detectives en inspektors bij de vleet over de vloer gehad, zei de butler op een toon van diep zelfbeklag. Is het nu nog niet voldoende? Wat wilt u nu nog?

— Zelf een onderzoek instellen. Wij komen er voor uit New York. Langer dan een kwartier hebben wij niet nodig. Zijn er nog meer mensen in huis?

— De broeder en de neef van de overledene, nog een achterneef, een oom en nog enkele andere heren.

— Met hen heb ik niets te maken, want zij kunnen ons toch niets nieuws vertellen. Ik wil alleen het slachtoffer zien en de kamer waar u hem gevonden hebt. Want u hebt hem toch gevonden?

— Inderdaad, mijnheer, en ik wilde dat een ander het lichaam gevonden had, zei Drexler en een huivering liep over zijn klein, mager lichaam. Als de heren mij willen volgen.

Hij sloot zacht de voordeur en wees

de beide mannen de weg naar een klein, bijna helemaal donker gemaakt vertrek op de eerste verdieping, dat alleen verlicht werd door vier kaarsen, die rondom de schraag waren geplaatst, waar op de kist stond met het lijk van de vermoorde.

Het deksel was zodanig op de kist gelegd, dat alleen het wasbleke gezicht van de dode zichtbaar was.

Raffles keek een ogenblik naar de rustige uitdrukking op het gezicht, nam toen het deksel weg en keek naar de handen, die kruislings over de borst waren gevouwen.

Niet zonder moeite slaagde hij er in, de rechterhand iets op te lichten en aan de binnenkant te bekijken, terwijl

de butler op de drempel van de deur doodsbleek toekeek.

De palm vertoonde aan de binnenkant zuiver karakteristieke brandwonden.

Raffles legde de hand weer in haar vorige toestand en vroeg toen zacht aan Brand :

— Wat denk jij er van ?

— Een uitgesproken brandwond. Maar, hoe komt hij daar toch aan ?

— Het is geen gewone brandwond, collega, antwoordde Raffles.

En zo zacht, dat alleen Brand hem kon verstaan, voegde hij er aan toe :

— De man heeft zichzelf geëlectrocutioneerd.

HOOFDSTUK V

HET WITTE HUIS

Brand keek Raffles een ogenblik met wijdoopen mond aan en scheen iets te willen vragen, maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op en zei toen tegen de butler :

— Nu de werkkamer van de heer des huizes.

Weer begon de tocht door het stille, nu zo doodse huis, dat nog pas een paar dagen geleden had gegalmd van het uitbundig gelag van de uitgelaten gasten.

Het studeervertrek bleek te liggen op de eerste verdieping en de drie grote ramen keken uit op de voorkant van het park.

Ook hier waren de luiken gesloten en Raffles deed ze open, zodat het licht ongehinderd naar binnen kon vallen.

Alles scheen in dezelfde toestand te

zijn gelaten, als waarin de bedienden de kamer voor het eerst hadden aangetroffen.

De laden van het bureau stonden helemaal opengetrokken, gedeeltelijk op het blad van het bureau, gedeeltelijk op de vloer ; het tapijt was met brieven, papieren en rekeningen bedekt en de zware brandkast was iets van de muur getrokken, om haar gemakkelijk te kunnen opensmelten.

Raffles hoefde nauwelijks een blik op de vernielde kast te werpen, of hij zag, dat hij hier te doen had met het werk van deskundigen.

Er was blijkbaar gewerkt met een vlam, waarvan de temperatuur zo hoog mogelijk was opgevoerd, zodat het zeker geen uur zou hebben geduurd, alvorens de achterwand van de kast to-

taal was doorgesmolten.

Toch bleek hem bij nader toezien, dat de inbrekers overhaast te werk waren gegaan, of althans bezielde waren door het grootste ongeduld, wat hem nog versterkte in de mening, dat hij hier niet tegenover het werk van gewone inbrekers stond, maar dat die kerels alles zo haastig overhoop hadden gehaald, omdat zij naar iets zochten; en wat dat was, dat kon niet betwijfeld worden, nu Raffles alles afwist van de persoonlijkheid van de vermoorde.

Hij nam Brand terzijde en fluisterde hem toe:

— Het heeft geen nut om hier nu nog langer te blijven, want het is onmogelijk te zien of de kerels, die hier zijn binnengedrongen, die compromitterende stukken al of niet hebben ontdrekt. Wij moeten rekening houden met de mogelijkheid, dat het niet gelukt is en daarom komen wij morgennacht hier weer terug, onmiddellijk na de begrafenis. Het is niet waarschijnlijk, dat de bandieten het zullen wagen, van nacht al terug te komen, nu zovele kamers van het huis door familieleden van de vermoorde bewoond zijn.

Raffles wisselde nog enige woorden met de oude butler en verliet daarna met Brand het grote, doodse huis.

Buiten gekomen stond hij een ogenblik stil, diep in gedachten. Toen hij langzaam weer verder liep, vroeg Brand nieuwsgierig:

— Heb je nu al enig idee betreffende de wijze, waarop Bariscane gedood is?

— Ik zei je al, dat hij geëlectrocutioneerd is.

— Maar hoe dan?

— O, dat kan op verscheidene manieren gebeurd zijn. Dat is echt niet zo moeilijk voor iemand, die zonder opzien te baren, het huis in en uit kan gaan; bijvoorbeeld een van de bedienden, die dan natuurlijk goed op de hoogte moet zijn van de electrotechniek. De verbrande rechterhand bewijst natuurlijk, dat door die hand de dodelijke stroom het lichaam is binnengetre-

den en dus lijkt het mij waarschijnlijk, dat hij met die hand, zonder enig vermoeden natuurlijk, een voorwerp heeft gepakt, dat onder stroom stond, sterk genoeg om hem te doden. Ik hoef je natuurlijk niet te zeggen, dat onder bepaalde omstandigheden het gewone voltage van 220 van huisleidingen al sterk genoeg kan zijn om iemand te doden. En wat kon de moordenaars beletten, van die omstandigheden gebruik te maken? Ik noem maar enige voorbeelden: zij zouden, bijvoorbeeld, de ebonieten schakelaar van het licht hebben kunnen vervangen door een van koper, zwart geschilderd en de stroom tijdelijk hebben kunnen versterken; zij zouden ongeveer hetzelfde hebben kunnen doen met de greep van het telefoontoestel en daarbij een koperen plaat hebben kunnen verbergen, op de plaats, waar Bariscane gewend was, voor zijn bureau te gaan zitten. Er zijn nog wel andere middelen en het doet er eigenlijk weinig toe hoe zij het hebben gedaan. En daar ik niet geloof, dat de politie hier uit louter ezels bestaat, zullen de heren detectives wel tot dezelfde conclusie zijn gekomen, al hebben wij er niets van in de bladen gelezen. Dat kunnen zij wel met opzet gedaan hebben, in de hoop, dat zij de daders zouden kunnen vangen, door te doen, alsof zij nog altijd in het duister tasten. Maar ik geloof, dat ik daar onze vriend Henderson al met de auto zie.

De beide vrienden waren onder het spreken, langs het grintpad, weer naar het hek gelopen en een ogenblik later stonden zij voor de vrij grote auto, die Raffles met aandacht bekeek.

— Loopt die? vroeg hij toen lakoniek, terwijl hij zich tot de reus achter het stuur wendde.

— Als de baarlijke duivel, als mylord het mij toestaat, het te zeggen, antwoordde Henderson. Ik heb haar net al even uitgetest; er zit 160 kilometer in.

— Des te beter. Dat kan ons misschien van pas komen. Heb je de huursom vooruit moeten betalen?

— Dat was niet nodig, mylord. Wel

heb ik cautie moeten storten : 1000 dollars. Ik heb de wagen voor veertien dagen besproken.

— Uitstekend. Rijdt ons dan maar eens gauw naar Bangor en naar het hotel terug. Wij zullen daarna een beetje rust nemen, vrienden, want een zeker voorgevoel zegt mij, dat er binnenkort nog een laatste slag moet gestreden worden. Wij zullen een kleine wandeling maken, dineren en vroeg naar bed gaan. Dat hebben wij wel verdiend na die vermoelende reis.

Zij waren al ingestapt, het portier klapte dicht en de auto zette zich in beweging.

Henderson scheen het er op te hebben gezet, te tonen wat zijn wagen waard was, want hij liet de auto als een stormwind over de brede autobanen razen en er was nog geen kwartier verstreken, of de wagen rolde de stad binnen, om even later te stoppen voor het hotel.

De dag ging verder volkomen rustig voorbij en Raffles besteedde een gedeelte van de avond aan het doorlezen van de bladen, die echter weinig nieuws brachten.

Sommige bevatten nog altijd geestdriftige beschouwingen over de vernietiging van het « Kwade Oog », die enige maanden geleden het hoofd weer had opgestoken en herhaaldelijk werd de naam John Raffles genoemd, die zo 'n grote rol had gespeeld in wat sommige bladen « de bevrijding van New York » noemden.

Maar van de zaak in Chesney Wold werd maar met enkele regels gerept.

De redacties hadden zeker van de politie een zachte wenk gekregen, om niet te veel uit te weiden over het geheimzinnige geval, om de moordenaars des te beter in de val te kunnen laten lopen.

De drie mannen gingen vrij vroeg naar bed, slapen voor hun doen, wat men noemt een gat in de dag, wat wil zeggen, dat zij om half negen opstonden.

Zij namen een bad, ontbeten en gin-

gen toen naar de begraafplaats, waar de begrafenis van het slachtoffer zou plaats vinden.

Behalve de familieleden waren er heel wat nieuwsgierigen aanwezig en Raffles meende daaronder enige verdachte tronies te zien, die hij zich vaag herinnerde.

Er werden een paar korte toespraken gehouden, de kist zakte in het graf en de in het zwart geklede bloedverwanten keerden weer naar hun wachtende auto's terug en reden weg.

Diezelfde avond zouden zij allemaal naar hun huis terugkeren, om pas weer iets van zich te laten horen, als de notaris van de vermoorde in New York het testament zou voorlezen.

Toen Raffles laat in de middag nog eens alleen met de auto langs het witte huis reed, was hij juist getuige van deze uittocht van de bloedverwanten.

Toen hij een half uur later terugreed, zag hij, dat de butler zorgvuldig de huisdeur dicht trok. De oude man had zijn livrei afgelegd en was gekleed in een donkere overjas, gestreepte pantalon en slobkousen.

Hij sprak met een deftig geklede man, die er uitzag als een notaris of een makelaar en dat laatste bleek hij naderhand ook inderdaad te zijn.

Raffles zag hoe het tweetal om het huis heenliepen en toen terugkeerden met de chauffeur, die, bij wijze van een geweer, over de schouder een gepunte paal droeg, waaraan een bordje bevestigd was, waarop met witte letters geschilderd stond :

— Te huur of te koop. Te bevragen bij makelaar Blunt, Oliver Street, 23, Bangor.

Dit bordje werd dichtbij het hek in de rulle aarde geplaatst, de chauffeur kwam terug en de butler en mijnheer Blunt vertrokken, op gedempte toon met elkaar pratend.

Raffles had dit alles van een brede zijweg af bekeken, gewapend met zijn sterk vergrotende kijker, waardoor het hem mogelijk was geweest, zelf verborgen te blijven.

Hij liep langzaam terug naar zijn auto, die hij op enige afstand had geparkeerd, stapte in en reed langs een omweg naar de stad terug. Hij vond Brand in de leeszaal van het hotel.

— Iets nieuws? vroeg Raffles op zachte toon.

— Absoluut niets. Ik krijg de indruk, dat de politie het werkelijk opgeeft, nadat zij al twee keer iemand van het personeel heeft gearresteerd, die zij weer moest loslaten, wegens gebrek aan bewijzen.

— En toch is het hoogstwaarschijnlijk door een van de bedienden gedaan, of die althans medeplichtig moet zijn, anders is het ondenkbaar, dat de moord-aanslag zo snel kon worden voltrokken. Alleen iemand, die zonder enige argwaan te wekken, op elk ogenblik van de dag de werkkamer kon binnengaan, kan daar de nodige voorbereidingen hebben getroffen, om het slachtoffer als het ware pijnloos en geruisloos af te maken.

Raffles en Brand brachten de middag door aan het meer ten noorden van de stad, waar een opgewekt buitenleven heerste, dineerden in het hotel en begonnen om tien uur in de avond de nodige maatregelen te treffen voor hun nachtelijke onderneming.

Zij zegden hun hotelkamer op, stap-

ten in de auto en reden regelrecht door naar de boerderij, waar zij ook hun vliegtuig hadden neergezet en waar zij de auto achterlieten.

Brand droeg onder zijn wijde jas een tas met gereedschap en fijne instrumenten en dat was alles wat zij bij zich hadden.

Aan de farmer vertelden zij, een kleine wandeling langs het strand te willen maken en te willen overnachten in Augusta, een stad die ongeveer vijf kilometer van de hoeve was gelegen, dicht aan de kust.

Het was een volkomen donkere nacht, waardoor hun gevaarlijke onderneming niet weinig begunstigd werd.

Het was omstreeks half twaalf, toen zij Chesney Wold van opzij naderden.

Ook hier was het park omgeven door een meterhoge muur met het hoge ijzeren hek erop. Henderson wilde al een van de stijlen grijpen, toen Raffles hem terughield en fluisterend zei:

— Wees voorzichtig, James. Men kan nooit weten of er geen stroom op dit hek staat, als men te doen heeft met kerels, die zo goed op de hoogte zijn van de elektriciteit.

Hij haalde een kleine voltmeter uit zijn zak en hield die tegen het hek, maar het wijzertje bleef in rust.

HOOFDSTUK VI

DE BESLISSENDE SLAG

— Het is veilig, zei hij zacht.

Henderson stapte het eerst op de muur zodat hij gemakkelijk de gepunte boveninden van de hekstijlen kon grijpen en hij boog enige punten opzij met evenveel gemak als wanneer zij van deeg waren gemaakt.

Hij klauterde het eerst over het hek heen en Raffles en Brand volgden hem op de voet.

Zij stonden nu in het park, waar het zo volkomen donker was, dat zij nauwelijks een hand voor ogen konden zien.

Maar eindelijk doemde de vage vorm van het grote huis voor hen op en toen wisten zij, dat zij op de goede weg waren. Over het gras lopend, slopen zij dichterbij.

Raffles had er zorg voor gedragen, het huis te naderen aan de kant, die

was afgekeerd van die, waar de bungalow van de chauffeur stond.

Gelijkvloers waren hier tal van ramen en het was voor een man als Raffles al heel gemakkelijk, zonder enig gerucht te maken, een van de ramen te openen.

Heel voorzichtig slopen de drie mannen achter elkaar naar binnen en zij bleken nu beland te zijn in een groot vertrek, een soort tuinkamer of wintertuin, met rieten meubelen, palmen en exotische bloemen.

Twee deuren voerden naar de gang, die niet op slot bleken te zijn.

Daar Raffles nog geen licht durfde maken, moesten de drie mannen op de tast verder sluipen.

Raffles echter had een voortreffelijk oriënteringsvermogen voor de inrichting van vreemde huizen en hij weifelde ook geen ogenblik, maar schoof behoedzaam langs de muur van de gang verder, Charles Brand bij de hand vasthoudend, die op zijn beurt de reus met zich meetrok.

Maar plotseling stond Raffles stil. Zijn scherp oor had een zwak geluid opgevangen, in welks aard hij zich niet kon vergissen. Er werd ergens in het huis voorzichtig een deur geopend, waarschijnlijk de zware voordeur. Dadelijk daarna klonken er voetstappen, die men blijkbaar zo zacht mogelijk probeerde te laten klinken en vervolgens werd de deur weer gesloten.

Gedurende enige sekonden konden de drie mannen, van hun schuilplaats in de zijgang uit een zwak lichtschijnsel zien, dat blijkbaar in de hall brandde.

Toen werd het weer donker, maar vrij duidelijk klonken nu de schuifelende voetstappen van enige personen, die blijkbaar de eikenhouten trap bestegen, die van de hall naar de eerste verdieping van het huis liep.

Het was duidelijk dat de personen, die daar liepen, zich volkomen veilig waanden en niet eens veel moeite deden hun schreden te dempen.

Toen werd het weer doodstil. Raffles trok Brand naar zich toe, tot zijn lip-

pen bijna zijn gezicht raakten en fluisterde hem in het oor :

— De huisdeur is net van binnenuit opengedaan ; dat kan dus door niemand anders zijn gedaan dan door de chauffeur, want hij is de enige, die in het huis kan zijn, tenminste wanneer men ons drieën uitzondert.

— Hij schijnt verscheidene medeplichtigen te hebben binnengelaten, fluisterde Brand.

— Als het er niet meer dan een half dozijn zijn, hoeven wij ons daar niet veel van aan te trekken. Kom, wij moeten eens proberen te zien, wat zij daar boven uitspoken.

De tocht werd voortgezet en enkele minuten later bereikte het drietal op zijn beurt de hall.

Zij moesten heel voorzichtig lopen, om niet tegen de meubels te stoten, die daar stonden, want Raffles durfde nu minder dan ooit licht maken.

Zij hadden hun vilten overschoenen aangetrokken en liepen nu volkomen onhoorbaar de trap op.

Al dadelijk zagen zij een lichtstreep op gelijke hoogte van de vloer en Raffles kon er zich niet in vergissen : dat licht scheen door de reet van de deur, die toegang gaf tot de studeerkamer van wijle Alwin Bariscane.

Maar Raffles herinnerde zich dat er nog een tweede deur was in het vertrek, die in verbinding stond met een bibliotheek, tevens rookkamer.

Raffles was naar de deur geslopen, waaronder het lichtschijnsel zichtbaar was en probeerde door het sleutelgat te kijken.

Hij zag maar een klein gedeelte van het vertrek, maar in ieder geval bleek daaruit, dat de deur niet op slot was gedraaid : een niet te onderschatten voordeel.

Was hetzelfde het geval met de tweede deur, dan stonden de kansen van Raffles en zijn metgezellen nog zo slecht niet.

De mannen daarbinnen schenen zich nu niet meer in te houden en praatten op half gedempte toon met elkaar.

Het was duidelijk te horen, waarmê zij bezig waren : zij trokken laden naar zich toe, beklopten de muur, verschoven meubelen en een zacht gekraak bewees hem een ogenblik later, dat zij bezig waren met het openbreken van de vloer.

Zij hoefden dan ook absoluut niet bang te zijn voor een verrassing, of dat zij zouden worden gehoord, want het huis lag immers afgezonderd te midden van een groot park en de ramen waren met stevige luiken en gordijnen gesloten.

— Ik zal eens gaan kijken of de tussendeur naar de bibliotheek geopend is. Is dat het geval, dan zullen wij hen gemakkelijk kunnen verrassen en onschadelijk maken.

— Waarop wachten wij eigenlijk ? vroeg Brand.

— Wij wachten tot zij de papieren hebben, antwoordde Raffles lakoniek.

— Dat kan wel een paar uren duren.

— Misschien. Maar wij kunnen wachten.

Daarop sloop hij weg, opende zonder enig gerucht te maken, een andere deur, ontstak nu zijn zaklantaarn, sloop als een kat door de bibliotheek en ging zich overtuigen dat de tussendeur inderdaad niet gesloten was.

Hij voegde zich weer bij zijn metgezellen en nu wachtten zij geduldig met de revolver in de vuist, zonder zich te verroeren, zonder elkaar zelfs te kunnen zien.

Daarbinnen duurde het zoeken onafgebroken voort. Het kraken van de planken mengde zich met het geluid van vernielde sloten. Een uur verstreek en toen klonk daarbinnen plotseling 'n nauwelijks onderdrukte triomfkreet.

— Het is tijd, beval Raffles kortaf. Ik neem de tussendeur, jullie dringen allebei door deze deur binnen. Zij hebben blijkbaar de papieren gevonden. Ik zal een klap op de deur geven, dat is het sein.

Hij sprong lenig overeind, rende door de bibliotheek en sloeg de kolf van zijn revolver heftig op het paneel van de

tussendeur, die hij dadelijk daarop opengooide.

Hij keek in de helderverlichte studeerkamer, waar zes mannen dicht bij het bureau bij elkaar stonden, waarvan hij een onmiddellijk herkende. Het was de chauffeur van wijle Alwin Bariscane.

De mannen hadden blijkbaar allen gebogen gestaan over een kleine stapel papieren en notitieboekjes, die zij net hadden ontdekt in een kunstig verborgen schuilhoek in de vloer.

Op het horen van de klap hadden de zes mannen zich verschrikt opgericht en instinctmatig renden zij al naar de gangdeur, maar reeds vloog deze open, terwijl Brand en Henderson binnen stormden.

De reus was gewapend met zijn korte knuppel en dit geduchte wapen daalde direkt neer op het hoofd van een van de bandieten, die zonder een kreet te slaken neerstortte.

De tweede struikelde over de benen van zijn makker en nog voor hij zich kon oprichten, trof hem de vreselijke knots tegen de slaap en deed hem dwars over de ander neervallen.

De chauffeur echter had zijn revolver getrokken, brullend van woede en schoot op Henderson. Maar Brand was hem voor geweest.

Diens kogel doorboorde de rechterarm van de man en de revolver viel uit zijn vingers.

Hij had de bundel papieren gegrepen en wilde deze in zijn zakken laten verdwijnen met zijn linkerhand, maar Raffles was al naar binnen gesprongen, greep hem in de nek, slingerde hem opzij en liet de papieren bliksemsnel in zijn eigen, wijde zakken verdwijnen.

Dit alles was zo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat de anderen nauwelijks beseften wat er gebeurde. En toen zij het wel wisten, was het te laat. Zij hadden nog nauwelijks naar hun revolvers of messen gegrepen, toen de reusachtige Henderson al tussen hen stond.

Hij zwaaië zijn knuppel naar alle kanten en als graanhalmen onder de

sikkel vielen de bandieten om hem heen.

Er waren nog geen volle vijf minuten verlopen sedert zij het vertrek waren binnengedrongen, toen alle bandieten, op de twee gewonden na, al gebonden en gekneveld naast elkaar op de vloer lagen.

Raffles keek de papieren vluchtig in, bromde goedkeurend en zei toen :

— Dat is wat de politie al lang zoekt. Met deze papieren in handen zal hij in staat zijn nog een groot aantal leden van de bende te arresteren. Hier heb ik de lijst er van. Dit zijn de geheime tekens, de goed verborgen plaatsen van samenkomst, alles. Wij zullen dit onmiddellijk aan de politie brengen, maar de beloning zullen wij maar liever niet afwachten. Eindelijk, eindelijk is dan de bende van het « Kwade Oog » met wortel en tak uitgeroeid. Er is reden om blij te zijn, vrienden. En nu voorwaarts.

Na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat de geboiede mannen onmogelijk zouden kunnen ontsnappen, verlieten Raffles en zijn beide metgezellen haastig het huis, sprintten zo snel zij konden naar de farm, stapten in hun auto en reden in allerijl naar Bangor terug.

Raffles had de papieren in een grote enveloppe gedaan en geadresseerd aan de hoofdcommissaris.

Voor de deur van het hoofdbureau van politie stonden drie agenten met elkaar te praten en aan een van hen gaf Raffles, zonder zelfs de auto te verlaten, het gewichtige stuk, dat een einde heeft gemaakt aan het bestaan van een van de gevaarlijkste misdadigersbenden ter wereld, met uitzondering misschien van de bende der Raven te Londen, die helaas nog bestaat...

Dadelijk reed de auto weer verder, nadat Raffles de agent met enkele woorden dringend verzocht had, de papieren onmiddellijk af te geven.

De auto werd naar de garage teruggebracht, Raffles betaalde de huur voor veertien dagen en ontving zijn garantiesom terug, waarna een taxi hen naar de hoeve van de farmer bracht, waar hij en zijn beide metgezellen overnacht-

ten.

Vroeg in de ochtend van de volgende dag vertrokken zij met de vliegmachine na de vriendelijke farmer ruimschoots te hebben schadeloos gesteld, maar niet dan nadat Raffles zich telefonisch met de politie in verbinding had gesteld en gehoord had, dat de zes bandieten in de studeerkamer van Chesney Wold waren afgehaald en dat de arrestaties van de gecompromitteerde leden al in volle gang waren, door heel de Staat New York heen.

Het was volgens de plaatselijke tijd zeven uur in de avond, toen Raffles met de vliegmachine weer bij Los Angeles daalde.

Hij liet Brand dadelijk enige kranten kopen en sloeg er een open, om zich op de hoogte te stellen van wat er tegen de bende van het « Kwade Oog » was ondernomen.

Maar er was een ander, een klein bericht, dat veel eerder nog zijn aandacht trok en dat hem onder het lezen deed verbleken; het luidde als volgt:

«EEN MISDADIGSTER GEARRESTEERD. — Een afgelegen toevluchtsoord. — Mensenjacht door een bos. — Gisteren heeft de politie van Los Angeles op een even merkwaardige als romantische manier de hand kunnen leggen op een langgezochte misdadigster die zich op een geheimzinnige wijze tot dusverre aan de nasporingen van de politie had weten te onttrekken. Haar naam is Pina Baretti en zij trad geruime tijd op met de Indiër Ram Doulah, die zich naderhand ontpopte als aanvoerder van de beruchte bende van het « Kwade Oog », aan welks bestaan nu een einde is gemaakt. Een paar dagen geleden trok het de aandacht van de bemanning van een van de patrouilleschepen, die in opdracht hebben de opiumsmokkelhandel op zee tegen te gaan, dat een vliegmachine zich in snelle vaart van Los Angeles in zuidelijke richting bewoog. Het patrouillevaartuig bevond zich op dat tijdstip op ongeveer veertig mijlen ten zuidwesten van Los Angeles en de bevelvoerder meende natuurlijk niet anders of hij had

hier te doen met smokkelaars, die op deze manier verdoovingsmiddelen willen invoeren, die zij op dat verlaten vissers-eiland hadden opgeslagen.

»Hij zette daarom onmiddellijk koers naar het eiland Guadelupe, dat hij laat in de avond van de daarop volgende dag bereikte. Er werd een patrouille aan land gezet, dichtbij het kleine vissersgehucht en dadelijk werd de bevolking ondervraagd, ofschoon die al sliep, die echter niets anders kon mededelen dan dat de vliegmachine dezelfde dag weer was vertrokken, in oostelijke richting ditmaal. Hierdoor werd de overtuiging der gezagvoerder versterkt, dat hij brutale smokkelaars op het spoor was. Daar het te donker was om op dat uur nog iets te ondernemen, keerde de patrouille naar het controlevaartuig terug, waar men het krieken van de dag afwachtte.

»Opnieuw werden toen twintig man aan land gezet, terwijl de beide snelvuurkanonnen van het patrouille-vaartuig op het eiland werden gericht. Bovendien werd de stoombarkas uitgezet, die, bemand met vier koppen, de omgeving van het eiland ging doorzoeken. Laten wij direkt zeggen, dat de patrouille die zich in drieën gesplitst had, algaauw een eigenaardige ontdekking deed, want op een eenzaam gedeelte van het eiland werden sporen ontdekt van de aanwezigheid van mensen, al waren het dan misschien geen smokkelaars. Op een grote open plek in het woud, dat bijna de helft van het hiele eiland bedekt, ontdekte men een houten loods, waarin talrijke fijne gereedschappen, tot een kleine draaibank toe, die met de hand gedreven kon worden, freesmachines en dergelijke. Dichter bij de kust vond men een zespersoonstent, in tweeën gescheiden door een linnen schot, waaraan het maar al te duidelijk te zien was, dat zij nog pas kort geleden bewoond was: de grote stenen, waarop blijkbaar brood geroosterd was, waren nog zo gloeiend heet, dat men ze nauwelijks kon aanraken. Van de bewoners echter geen spoor.

»De aanvoerder van de patrouille,

die uit vier man bestond, begreep direkt dat hij maar behoefde te wachten om de bewoners te grijpen, en hij legde zijn mannen in hinderlaag. Na enige uren wachten werd het hem duidelijk, dat degene, die zich daar verborgen had gehouden, blijkbaar de komst van het vaartuig had gezien en zich nu ergens verscholen hield. Er werd een algemene klopjacht georganiseerd en juist toen de schemering begon te vallen kreeg men tenslotte, midden in het woud, iemand in het oog, die zich daar vergeefs trachtte te verbergen in het hoge prairiegras. Het was een jonge vrouw. De kring werd hoe langer hoe nauwer toegesloten en tenslotte moest de vluchteling zich wel gewonnen geven. Zij weigerde echter hardnekkig, enige opheldering omtrent haar verblijf daar te geven, noch over de geheimzinnige, snelle vliegmachine en men zou misschien nog lang in het duister hebben getast, wanneer de bevelhebber van het patrouillevaartuig niet toevallig het signalement en die foto van de langgezochte Pina Baretto onder de ogen had gehad. Er was geen twijfel mogelijk: de gezochte en deze jonge vrouw waren identiek. Na lang dralen bekende zij dit dan ook, maar het was dan ook alles wat men uit haar kon krijgen. Het spreekt vanzelf, dat de vrouw gevangen werd gezet aan boord van het patrouillevaartuig, dat vervolgens onmiddellijk koers zette naar Los Angeles, waar het thuis hoort en waar het in de loop van overmorgen wordt verwacht».

Raffles liet de krant langzaam uit zijn handen zakken en zijn gezicht had een harde uitdrukking, toen hij tussen de tanden bromde:

— Dat zal ik ze betaald zetten. Ik heb voor haar veiligheid ingestaan; zij moet bevrijd worden.

— Is Pina Baretto gearresteerd?

— Zij is van Guadelupe weggehaald door een patrouillevaartuig, waarvan de bevelhebber toevallig mijn vliegmachine heeft gezien. Wij hebben geen sekonde te verliezen.

— Wat ga je doen?

— Vraag je dat nog? Ik ga haar be-

vrijden.

— Maar dat patrouillevaartuig is vanochtend al van Guadelupe vertrokken.

— Dan zal ik het inhalen.

— Waarmee?

— Met mijn duikboot. Die loopt eens zo snel.

— Maar die ligt bij het eiland.

— Met de vliegmachine kunnen wij er over een uur zijn.

— Er is misschien een patrouille achtergebleven, die je toestel zal vinden.

— Voor mijn part. Laten zij haar vinden en haar vernielen, als die vrouw maar nooit kan zeggen, dat ik mijn woord niet gestand heb gedaan. Maar wij praten hier als oude wijven en er moet gehandeld worden. Op weg, ik voel dat ik in staat zou zijn om dat vervloekte vaartuig te rammen.

HOOFDSTUK VII

DE VRIJHEID

De beide mannen liepen dadelijk weer terug naar de vliegmachine, waarbij Henderson de wacht had gehouden.

Ditmaal hadden maar weinig mensen iets van de komst van het vliegtuig gemerkt en zij maakten dadelijk ruim baan toen de schroef begon te draaien en een ware orkaan van zand en gras opzweefte.

Een paar sekonden later steeg de machine met vervaarlijke snelheid in de blauwe lucht omhoog en was twintig sekonden later volkomen uit het gezicht verdwenen.

Nog geen vol uur later, juist toen de zon achter de kim zou verdwijnen, zweefde het toestel boven Guadelupe.

Met opzet had Raffles zo hoog gevlogen, dat men hem met de scherpste kijker onmogelijk van de aarde had kunnen zien.

Hij liet de machine nu als een roofvogel neerschieten, bijna op dezelfde plek, waar zij altijd gestaan had, nadat zij weer was hersteld.

De mannen lieten geen sekonde verloren gaan, maar stanten onmiddellijk uit. Daarop maakte Raffles zijn mechan'sche vogel machteloos, eenvoud'g door het losdraaien van enige onderdelen, die zijn geheim waren en die geen ander zou

kunnen vervangen, die dat geheim niet kende.

Zij beladden zich met zoveel geconserveerde levensmiddelen als zij maar konden dragen, die zij uit de tent haalden, overtuigden zich, dat zij hun wapens bij zich hadden en renden naar de baai, waar zij tot hun grote verbazing de «Bruinvis» terugvonden, waarvan het dek maar een paar centimeters boven het water uitstak.

De bouten, die de ronde klep van de ingangstoren op zijn plaats hielden, werden losgemaakt en de drie mannen daalden in de duikboot af langs de smalle, stalen ladder.

Raffles, wiens gezicht een grimmige vastberadenheid verried, was achter het kleine houten stuurwiel gaan staan, ongeveer in het midden van de machinekamer, na zich te hebben overtuigd dat alle onderdelen onberispelijk werkten, de pompen, die de tanks moesten legen en weer volpompen, de elektromotor, de stabiliseringsvlakken, het richtings-oer, kortom, het hele ingewikkelde mechanisme.

En nog terwijl Henderson en Brand bezig waren de blikken en kisten met levensmiddelen op hun plaats te stuwen, haalde Raffles een kleine hefboom over,

de boot steeg en stoot een ogenblik daarna de baai uit, om vervolgens zee te kiezen, in de richting van Los Angelos.

De «Bruinvis» was niet groot, althans voor een duikboot en zij kon zeker ten hoogste tien personen bergen, maar zij was zo uitstekend gebouwd, haar elektrische machines waren zo krachtig, dat zij aan de oppervlakte de snelheid van een race-boot kon bereiken; bijna 70 kilometer per uur.

En zelfs onder water bereikte zij nog een vaart, die menige mailboot haar zou benijden: 45 kilometer, dat is bijna evenveel als een van de snelste torpedojagers.

Maar Raffles was niet van plan om te duiken.

Integendeel, hij wilde de boot op haar grootste snelheid laten lopen, om dat gehate patrouille schip in te halen, dat de vrouw wegvoerde, die op hem vertrouwd had en die op zijn eigen aanraden op het eiland was achtergebleven.

Het is waar, het patrouillevaartuig was hem bijna een half etmaal voor, maar het liep dan ook niet half zo snel als zijn eigen boot; hij zou het inhalen, kost wat kost.

De klep van de ingangstoren was maar half dichtgeklapt en de frisse lucht kon ongehinderd naar binnen stromen.

De maan verrees groots en vol als 'n zilveren schijf aan de hemel en overgoot de golven met haar schijnsel.

Nu en dan doemden enige groene of rode lichten op van een schip dat op verre afstand voorbij voer, maar Raffles bekommerde zich hier niet om, week rechts noch links uit en zette zijn weg in kaarsrechte lijn voort, terwijl het boegwater in een fontein van schuim tot op twee meter opspatte en als het ware een dubbele wal langs de flanken van het schip vormde.

Raffles had berekend, dat een snel vaartuig als het patrouilleschip in de avond van de derde dag na het vertrek, Los Angelos kon hebben bereikt en hij moest dus alles in het werk stellen, om in ruim twee dagen dezelfde afstand af te leggen.

Ja zelfs moest hij al het mogelijke

doen om het patouillevaartuig al op de tweede dag, na het vallen van de duisternis, te achterhalen.

Hoe dichterbij het eiland Guadelupe, hoe verder van de Californische kust hoe beter voor hem zou zijn.

Daarom spande hij zich tot het uiterste in, daarom vergde hij ook het uiterste van zijn duikboot, weinig sprekend, nu en dan een bevel gevend, beziel met een woeste vastberadenheid, die zijn geelaat verstrakte.

Pas laat in de nacht was hij te bewegen wat te gaan slapen en het stuur over te geven in de handen van Henderson, die net vijf uren rust had genomen en evengoed geslapen had als in zijn bed in zijn aardig kamertje van het kleine herenhuis te Londen. dat Raffles vijf maanden te voren verlaten had, niet wetend, dat hem zo'n reeks ongehoorde gevaarlijke avonturen zou wachten.

De reus kreeg zijn bevelen, die heel eenvoudig waren, zo snel mogelijk koershouden in bijna zuiver noordelijke richting.

Raffles overtuigde zich nog eens, dat alle machinedelen uitstekend werkten en ging toen, bijna helemaal gekleed op de rustbank in de smalle voorkajuit neer.

Drie uren later werd Brand wakker, die eveneens vast geslapen had, even een kijkje ging nemen op het dek en toen Henderson gezelschap ging houden bij het stuurwiel.

In de kleine, maar uitstekend ingerichte kombuis begon hij het ontbijt klaar te maken.

Hij roosterde wat van het meegenomen brood, bakte eieren, zette thee en gedroeg zich zoals het een goed hofmeester betaamt.

Zo zacht mogelijk lopend, om Raffles niet te wekken, die rustig doorsliep, begon hij de smalle tafel in de voorste kajuit te dekken, zette er de borden en kroesen van aluminium klaar en pas toen het bijna helder dag was, wekte hij Raffles, die onmiddellijk klaar wakker was, waarna de beide mannen snel het ontbijt nuttigden, om daarna plaats te maken voor Henderson, die nu uren

lang achter het stuurwiel had gestaan.
— Neem het stuur over, zei Raffles, ik zal eens poolshoogte nemen op het dek.

— Waar zijn we nu? vroeg Brand.

— Ik weet het niet precies, maar om twaalf uur zal ik het bestek opnemen. Ik vermoed echter, dat wij al aanzienlijk op het patrouillevaartuig zijn ingelopen. En ik hoop van hart, dat wij het nog deze nacht zullen kunnen inhalen, in ieder geval voor het aanbreken van de volgende dag. Zij hebben kanonnen aan boord, naar ik gelezen heb en zij konden van dat gevaarlijke speelgoed wel eens ongepast gebruik maken. Het is daarom beter dat zij ons niet zien, voor het te laat is.

— Hoeveel koppen heeft zo'n vaartuig meestal aan boord?

— Dat verschilt natuurlijk naar de grootte van het schip. Volgens het blad dat ik heb gelezen, moet de «Sperwer» ongeveer 24 man aan boord hebben.

Brand krabde zich eens achter het oor, maar hij zei niets, omdat hij wel wist, dat dit toch nutteloos zou zijn; Raffles had nu eenmaal zijn plannen gemaakt en niets zou hem kunnen bewegen, er op terug te komen.

Raffles klom langs de kleine ladder naar het dek, snoof met welbehagen de heerlijke zeelucht op, die langs zijn slapen streek en tuurde over de golven heen.

Aan de kim zag hij hier en daar schepen, die blijkbaar allen koers hielden naar havens op de kust van Californië.

Hij bleef bijna een half uur aan dek, met zijn kijker gewapend en keerde toen weer naar de machinekamer terug.

Die dag was de «Bruinvis» genoodzaakt, tot twee keer toe onder water te duiken, eenmaal wegens een grote torpedoboot van de Amerikaanse Marine, die juist in haar koers bleek te varen, de tweede keer om een patrouilleschip te ontgaan, dat waarschijnlijk de haven van Los Angeles verlaten had.

Dat veroorzaakte enig tijdverlies, maar Raffles liet de boot altijd weer zo gauw mogelijk boven komen, opdat

zij weer op snelheid kon komen.

Om twaalf uur had Raffles de zon geschoten en zijn bestek bepaald, met behulp van zijn sextant.

Tot zijn blijdschap had hij gemerkt, dat zijn «Bruinvis» zich goed hield en nog sneller liep dan men van haar had mogen verwachten.

Toen de zon onder de kim verdween, berekende Raffles, dat hij kort na middernacht, wanneer alles goed ging, de «Sperwer» kon hebben ingehaald.

Om beurten hadden de drie mannen de avondmaaltijd gebruikt en toen het elf uur was geworden, nam Raffles plaats bij het ronde kijkglas en hield onafgebroken de blik gevestigd op de golven van de Oceaan.

Brand had net het stuur overgenomen en Raffles riep Henderson bij zich.

— Luiſter eens, James. Je bent tijdens de oorlog kanonnier geweest, nietwaar?

— Tot ik gewond werd, mylord.

— Je zult dus wel weten, hoe men het snelst en het best een kanon onbruikbaar maakt?

— Een kleine truc, mylord. Het betekent niets.

— Goed. Ik ben er op gesteld, dat de twee kanonnen aan boord van de «Sperwer» in actie komen, begrijp je? Ik reken dus op je, om dat speelgoed onbruikbaar te maken.

— Als ze er mee kunnen schieten, mylord, na ik er mij mee bemoeid heb, dan wil ik ze allebei opeten, zei de reus lakoniek.

— Dan moet ik je nog iets vertellen wat mijnheer Brand al weet. Het spreekt vanzelf, dat wij in de grootste stilte moeten optreden, willen wij niet direkt alles bederven. Mijnheer Brand zal op de duikboot moeten achterblijven, om haar te besturen en jij en ik zullen aan boord van de «Sperwer» gaan. Want tegen zo 'n overmacht is met geweld niets te bereiken, evenmin met drie man als met twee, en mijn eigen schip mag niet onbewaakt achterblijven. Wij moeten dus met liet te werk gaan en wij moeten de wacht proberen te overrompelen. Sia-

gen wij daarin, dan heeft de rest zeker niet veel te betekenen, ik bedoel met stalen pantserdeuren en zo meer, heeft men aan boord van zo'n patrouillevaartuig niets. Ik hoop op je te kunnen rekenen, James.

— Wij zullen die dame bevrijden, mylord, was alles wat Henderson zei.

Er verliepen nog bijna drie uren, die in de grootste spanning voorbijgingen, maar plotseling sprong Raffles als geëlektriseerd op en riep:

— Daar is het patrouilleschip. Ongeveer een kwart streek te loever. Kijk maar, je kunt haar lichten duidelijk zien.

Brand kwam toelopen, om door het kijkglas naar buiten te staren.

— Ja, dat moet de «Sperwer» zijn, riep hij uit. Laag op het water liggend, met korte schoorstenen, masten voor antennes, een stoombarkas op het achterdek. Over tien minuten kunnen wij haar hebben.

— Het zal nu ook tijd worden om te duiken; zij mogen ons vooral niet voortijdig zien.

Beiden liepen naar de machinekamer, een koperen hefboom werd overgehaald en een zacht gurgelend geluid bewees, dat de tanks met water gevuld werden.

De «Bruinvis» zakte ongeveer een voet onder de oppervlakte van de golven, de snelheid verminderde, maar toch won het vaartuig merkbaar op het patrouilleschip.

Een half uur later voer de «Bruinvis» onder water op gelijke hoogte als de «Sperwer» en nu stuurde Raffles er met grote behendigheid op aan, zorgvuldig het kielzog van de schroef vermijdend, tot zij vlak naast de «Sperwer» lag.

Het water werd uit de tank gepompt, tot het dek zich op nog geen decimeter boven de golven verhief.

De duikboot was echter zo smal, het dek zo klein, dat het bijna onmogelijk zou zijn, het in het donker te onderscheiden, wanneer men op het dek van het patrouillevaartuig stond, want die nacht had de maan zich gelukkig weer achter dikke wolken verborgen.

Het ogenblik om te handelen was aan-

gebroken.

Raffles en Henderson hadden Brand de hand gedrukt, die hen met een bleek gezicht zag vertrekken en zij klommen vliegensvlug achter elkaar langs de stalen ladder naar het dek.

Het aan het dek klimmen van de ene boot naar de andere, terwijl beide boten, stampend en rollend, in volle vaart de golven van de oceaan doorklieven, is zeker geen alledaags en gemakkelijk karweitje, maar het gemak en handigheid, waarmee beide toer verrichtten, was het gevolg van langdurige training en in no time hadden zij zich via een langs de scheepswand hangende lijn halverwege naar boven gewerkt.

Het volgende ogenblik al hadden zij zich door een openstaande patrijspoort naar binnen gewerkt en zij stonden nu in een klein, donker vertrek, waar het naar benzine en petroleum stonk.

Raffles opende behoedzaam de smalle deuren en keek in een nauwe gang, die verlicht werd door een zacht heen en weer zwaaiende, elektrische lamp.

Hij wenkte Henderson en beiden betraden de gang. Boven hun hoofd klonk het eentonig geluid van de stappen van een schildwacht, die op het dek heen en weer liep.

De twee mannen slopen de gang door, tot zij aan de voet van de lage trap stonden, die naar het dek voerde.

Voorzichtig stak Raffles zijn hoofd uit de trapopening en zag dat het dek verlaten was, op twee schildwachten na, een op de voorplecht, de ander op het achterdek.

Op de flauw verlichte brug zag hij onduidelijk een paar gedaanten, waarschijnlijk van de officier van de wacht en van de roerganger.

— Wij zullen ons eerst maar eens gaan overtuigen, waar de gevangene zit, flulsterde Raffles zacht, terwijl hij zijn hoofd terugtrok en het trapje weer afdaalde. Kom mee.

De twee mannen slopen de gang weer in, toen zij plotseling, bij een smalle dwarsgang stilstonden op het horen van een bekend geluid, het was een tamelijk

luid gesnurk.

Behoedzaam stak Raffles het hoofd om de hoek en zijn zachte fluisterstem had een blijde klank, toen hij tegen Henderson zei:

— De schildwacht slaapt als een os. Mooier kon het bijna niet. Kom gauw mee.

Hij had een doek te voorschijn gehaald en sloop met Henderson de schaars verlichte zijgang binnen.

Daar zat, op zijn hurken tegen de houten wand geleund, een man in blauwe uniform met een platte pet op, versierd met vergulde knopen, zwaar te slapen.

In een oogwenk hadden Raffles en Henderson zich op hem geworpen, hem de zakdoek in de mond geduwd en zijn armen en benen stevig gebonden, zodat hij geen vin kon verroeren.

Raffles doorzocht zijn zakken, maar daar hij geen sleutels vond, beproefde hij de kracht van zijn kleine lopers op het slot van de houten, van een klein tralieraam voorziene deur van het cachot.

Na enkele minuten sprong het slot open en met een nauwelijks onderdrukte kreet van innige vreugde, verscheen Pina Baretti op de drempel en greep met een krampachtig gebaar naar de handen van Raffles.

Hij trok de jonge vrouw met zich mee en duwde haar het donker vertrek binnen, waardoor zij zelf waren binnengekomen.

— Wacht hier tot wij terugkomen, beval Raffles fluisterend.

Hij verdween, de jonge vrouw met kloppend hart achterlatend en nu sloop hij met Henderson langs de houten trap naar het dek, waar de schildwacht nog altijd op en neer liep.

Als slangen gleden zij vooruit, zorg dragend, dat zij van de brug niet gezien konden worden, zich verschuillend achter hoge stapels touwwerk en kisten.

Juist toen de schildwacht zich omkeerde op zijn weg, sprong Henderson op hem toe en velde de man met een geweldige vuistslag.

Helaas kon Henderson niet voorkomen, dat het geweer van de man met een kletterende slag op het dek viel.

Hij sprong op het snelvuurkanon toe en draaide met onbegrijpelijke snelheid het sluitstuk los, dat hij met een zwaai over boord wierp.

De tweede schildwacht echter scheen iets verdachts te hebben gehoord en kwam aanlopen, om te zien wat er aan de hand was.

Bliksemsnel verborgen Raffles en Henderson zich achter de kaapstander van het gangspil en lieten de man voorbijgaan.

Deze zag alleen maar het gevallen lichaam van zijn kameraad, maar dat was genoeg en hij slaakte een kreet, die op de brug gehoord moest zijn.

Maar toen hij om zich heen wilde kijken, velde de vuist van Raffles hem.

— Het tweede kanon, haast je wat, beval Raffles fluisterend. Over een halve minuut is het hele schip in rep en roer. Ik zal onze bevrijde gevangene in die tijd naar buiten proberen te krijgen.

Met grote sprongen rende de reus over het donkere hek, om ook het achterkanon onbruikbaar te maken.

Raffles snelde razend snel de trap weer af en daar beneden moest zijn rechtervuist nogmaals werk verrichten, toen hij aanboste tegen een slaapdronken luitenant, die zijn revolvertas juist omgespte en die blijkbaar wakker was geworden door de kreet en de dreun van het vallende lichaam.

Raffles stapte over het lichaam van de officier heen, rukte de deur van de bewaarplaats open en zei op gedempte toon tegen de jonge vrouw, die bevend stond te wachten:

— Probeer vlug door de patrijspoort naar buiten te klimmen, het dek van mijn duikboot is geen meter van u. Wacht, ik zal u voorgaan.

Hij wrong zich snel door de opening, tastte met zijn voeten tot hij het dek van de duikboot onder zich voelde, hield zich met de ene hand aan de sponning van de patrijspoort vast en hielp met de andere de vrouw naar buiten klim-

men, tot zij veilig naast hem stond en hij haar op de tast door het ronde luik van de ingangstoren had helpen klimmen.

Juist toen zij verdween, plofte er vlak naast Raffles een zwaar lichaam neer en een welbekende stem mopperde woedend:

— Het is gelukt, mylord, maar nu slaapt er ook op het hele schip geen hond meer. De hele gemeente is wakker. Het wordt tijd om de plaat te poetsen.

Dit bleek Henderson goed te hebben gezien, want bijna op hetzelfde ogenblik kraakten er een paar revolvergeschoten en een kogel vloog vlak langs het oor van Raffles.

Zo snel zij konden, kropen zij achter elkaar door de opening van het luik en het laatste wat Raffles hoorde was het woedende gevloek van de kanonniers, die vergeefs aan hun stukken peuterden.

Op hetzelfde ogenblik, dat hij het luik achter zich dichtsloeg en de bouten om-draaide, begon het zoeklicht van de «Sperwer» te stralen en tot op mijlen afstand werd de zee daghelder verlicht.

Maar de duikboot zakte al snel onder water, terwijl de bemanning van de «Sperwer» nog altijd uitkeek naar het schip, dat de brutale ontvoerders van de gevangene aan boord had moeten brengen.

Twee dagen later voer de duikboot weer de baai van Guadelupe binnen en nog diezelfde dag steeg de vliegmachine op, ditmaal met Pina Baretti aan boord, die door Raffles naar haar eigen land zou worden teruggebracht.

Wat de bende van het «Kwade Oog» betreft, het proces begon op dezelfde dag, dat Raffles vertrok en eindigde met de veroordeling van bijna alle gevangenen leden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Misdaad in de Alpen

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

1. Genadeloze jacht - 2. De sheriff van Chilton, beide door John Daniëls. - 3. Open kaart - 4. Moordaanslag, beide door Gladwell Richardson. - 5. De kogel besliste - 6. Pad des doods, beide door William Colt Macdonald. - 7. Recht en onrecht - 8. Marshall Halloran - 9. De bandiet van Black Butte, alle door Lee Denver. - 10. « Zwarte Clem », door Clem Colt. - 11. Volmaakte hinderlaag, door John Hunter. - 12. Rimrock ruiters, door Peter Field.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu VOOR SLECHTS fl. 39,—, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 81 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1^e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM : .....

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N° 2266